

@169.

5927

Armumäng.

Arthur Schnitzler.

Wanemuise
näitelawa
+ TAKI 13. +

128

Eesti Üliõpilaste Seltsi
raamatukogule

Wanemuise näitelawa poolt

Armumäng
Näitemäng 3 waatuses.

Arthur Schnitzler.

Tõlkinud: K. Kadak.

Wanemuise näitelawa.
Jaanuar 1910.

ENSV TA.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76093

Osolised:Hans Weiring, viiulimängija teatris.Christine, tema tütar.Mitzi Schlager, mooduasjade tegija.Katharina Bindler, sukakuduja naene.Lina, tema ühensa-aastane tütar.Fritz Lobheimer,Theodor Kaiser, } noored üliõpilasedUks härra.

Koht: Wien.Aeg: Olesvik.

Esimene waatus.

Fritzi tuba. Torevasti ja mõnusasti sisse
seatud

Fritz. Theodor.

Theodor (astub enne sisse, tal on ilinumb käe
pääl, wõtab kübara alles pärast sisseastumist
pääst ära, ka kepp on tal weel käes).

Fritz (näagit wõljust). Siis redagi ei olnud
siin?

Teenri hää. Ei, armuline härra.

Fritz (sisse astudes). Woorimehe wõiksime õie-
ti ära saata?

Theodor. Muidugi. Ma arvasin, et sa seda ju-
ba teinud oled.

Fritz (jälle wälja minnes, unse pääl) Saate woorimees
ära. Ja... Teie wõiksite nüüd ka ära
minna, mul ei ole teid täna enam tarwis. (Tu-
leb sisse. Theodorile.) Miks sa siis riideid ära
ei pane?

Theodor (sisal kirjutuselaua juures). Siin on
paar kirja. (Wisnal kübara ja ilinume ühe

leentooli pääle, jätab kepi rätte).

Fritz (läheb ruttu kirjutuselaua juures).

Theodor. No, no!.. Sa ehmatad ju päris.

Fritz. Papa väest... (teeb teise lahti). Lemmik
väest...

Theodor. Ära lase emast eksitada.

Fritz (loeb kirjaol ruttu läbi).

Theodor. Mis see papa siis kirjutab?

Fritz. Mitte midagi tahtsat... Kelipühiks
pean ma näolaks morale mõisa sõitma.

Theodor. Oleks väga mõistlik. Mina soodak-
sin sind pooliks aastaks sinna.

Fritz (kes kirjutuselaua juures seisab, pöörab
tema poole).

Theodor. Ja muidugi! - ratsutada, sõita,
närsket õhku, karjatiidurussid -

Fritz. Sina, karjatiidurussid sääl, kus türgi-
nisu kasvab, ei ole!

Theodor. Ku ja, häa küll, sa tead juba, mis
ma mõtlen...

Fritz. Kas tahad kaasa tulla?

Theodor. Ei saa ju.

Fritz. Miks mitte?

Theodor. Inimene, mul on ju eksam. teha! Kui

5.
ma sinuga ühes täheksin, siis ainult seks, et sind
sääd kinni hoolda.

Fritz. Ah mine, ära minu pärast muretsi!

Theodor. Sinul ei ole nimelt muud midagi tar-
vis - see on minu kindel arvamine - kui saadki
õhku! - Ma nägin seda täna. Tääl väljas, kus
roheline kevade, saäl saidid sa jälle väga arm-
saks ja lõbusaks inimeseks.

Fritz. Täna.

Theodor. Ja nüüd - nüüd langed sa midugi
konna. Meie olime sellel hädavõetlikul õhu-
konnal jälle liiga lähedal.

Fritz (teeb pahase liigutuse).

Theodor. Ja ei tea nimelt sugugi, kui lõbus
sa saäl väljas olid - sa olid otse täie mõis-
tusega - oli nagu endistel häadel päevadel...
Ka hiljuti, kui me nende mõlema magusa tüd-
rukusega koos olime, olid sa väga kena,
aga nüüd - on see midugi jälle määda, ja
sa leiad hirmus tarviliku olevat (ülksõna
pathosga) - selle naese pääle mõtelole.

Fritz (tõuseb üles, pahane).

Theodor. Ja ei tunne mind, mu armas. Mul
ei ole mitte nõuu, seda kauemini kannatada.

Fritz. Issand Jumal, oled sina aga ^{6.}...

Theodor. Ma ei nõua ju sinult, et sa (nagu
enne) selle naise ära unustad... ma ta-
haksin ainult, (südamlikult) minu armast
Fritz, et sulle see õnnetu lugu, kus ikka si-
nu eest värisema pead, mitte rohkem ei
oleks, kui igapäevane lugu... Teata,
Fritz, kui sa ühel hääl päeval, seda naist
mitte enam ei jumalda, siis saad sa imes-
tama, kui tõeliselt ta sulle on. Siis alles
saad sa aru, et temas mitte kõige vähe-
matgi demonilist üliinimlikku ei ole,
vaid et ta väga armast naiseks on, kel-
lega väga tõeliselt olla võib, nagu kõiki-
de naiselega, kes naasid ja ilusad on ja
kellel naturel meel soovitus.

Fritz. Mink, ütled sa „minu eest värisema“?

Theodor. Ja tead seda... Ma ei saa sala-
ta, et mul igasene hirm on, ja võtsid ühel
ilusad päeval nähte ja saad temaga.

Fritz. Seda armast sa?...

Theodor (hüües ja ühesõnaga järele) See ei
ole mitte ainult hirmus.

Fritz. Sul on õigus, Theodor - on veel teisi

Theodor Ei tehta lihtsalt rumalusi.

Fritz (enese ette). On veel teisi...

Theodor. Mis sul on? ... So mõtled mõne põ-
ris kindla asja peale.

Fritz. Ah ei, ma ei mõtle millegi kindla as-
ja peale... (Pilguks akna poole). Ta on ju
juba korral eksimised.

Theodor. Kuidas nõnda? ... Mis? ... Ma ei
saa sinust aru.

Fritz. Ohi midagi.

Theodor. Mis see on? Siis rõõgi on et
mõistlikult.

Fritz. Ta kardab viimase ajal ... wabatawa-
hel.

Theodor. Mis pärast? - Selleks peab on et
põhjust olema.

Fritz. Suguigi mitte. Kärewiline olek - (iro-
niliselt) halb südame tunnistus, kui sa ta-
hast.

Theodor. Sa ütled, ta olla juba korral ek-
simised -

Fritz. Nu ja - ja tana küll wist jälle.

Theodor. Tana - Ja, mis see siis wõib tähen-
dada - ?

Fritz (naivuse waheraja järel). Ta usub,
et meie järel walwatakse.

Theodor. Mis?

Fritz. Ta näeb tontisid, tööpuolest, päris
wihastusi. (Anna juures). Ta näeb siit arma
eesriide wõhelt mõnda inimest, kes jääb
uulitsanurga jääl seisab, ja arwab — (jä-
tab pooleli). Kas on üldse võimalik sel-
les raudteel inimese nägu ära tunda?

Theodor. Waesvalt.

Fritz. Leda ütlen ju mina ka. Aga siis on
päris hirmus. Ta ei julge siis ära minna,
ta sattub kõiksugustesse meeleoludesse, ta
saab siis nutukrambid, tahaks minuga
surra —

Theodor. Muudugi.

Fritz (naivuse waheraj). Täna pidin ma alla
minema järel waatama. Nii rahulikult,
nagu lähemini ma parajasti liksi kodust
wälja. muudugi ei oleid kuskil pool üh-
tegi tuttawat nägu näha...

Theodor (wainib).

Fritz. Sellest on omegi täiesti küllalt, eks
ole? Ei saa ju keegi äkki ma alla so-

9.
juda, mis? Siis mosta ometi!

Theodor. Mis vastust sa siis selle peale tahad? Muidugi ei saa keegi övni maa alla majuda. Aga majunärvana taha võib ennast mahel ära peita.

Fritz. Ma vastasin iga ühe taha.

Theodor. See nägi küll väga ilmasüüta välja.

Fritz. Kuidagi ei olnud. Ma ütlen ju, viiras-
tused.

Theodor. Muidugi. Aga see peab sind äpetama, ettevaatlikum olla.

Fritz. Ma oleksin seda ju ka pidanud märkama, kui mahel nähtust oleks. Eila sain ma ju nendega pärast teatrit õhtut - mõlematega - ja seal oli nii lõbus, ma ütlen sulle!... naeruvõant!

Theodor. Ma palun sind, Fritz - tee mulle seda meelehääd, ole mõistlik. Tee sellele teemale äranõuetud loole lõpp peale - juba minu pärast. Minul on ju ka naised...

Ma tean ju, sina ei ole mees, kes ennast sellest kupaatusest mahaan taha mäistab, sellepärast olen ma sulle asja nii selgeks tei-

muud ja sulle võimaluse andnud teinud
peasida...

Fritz. Lina?...

Theodor. Noh, kas ma ei võtnud sind paar
nädala eest oma jalutuskaigule preili
Miziga kaasa? Ja kas ei palunud ma
preili Mizit, oma kõige ilusamat sõpra
kaasa tulla? Ja kas sa võid salata, et
sulle see väike väga hästi meeldib?...

Fritz. Muidegi on ta armas!... Kui ar-
mas! Ja sul ei ole aimugi, kuidas ma nii-
suguse ilma pathoseta, lihtsa õrnuse jä-
relt igatsenud olen, niusuguse noorusa,
vaise järel, mis minu meeli vaigistab,
mis mind nendest igavestest äritustest
ja piinadest puhata lasub.

Theodor. See si on, täiesti õige! Pu-
hata! See on aja sügavam mõte. Sel-
lens on nad olemas. Sellepärast olen
ma ka alati rõõdanimetatud kuivita-
vate naeste vastu. Naesed ei pea mitte kuivi-
tavad olema, vaid armsad. Ja pead oma
õnne säält otsima, kust mina teda serini
otsinud ja leidnud olen, säält, kus mit-

11.
te suuri etendus, mitte hädaohutsid, mitte
tragilisi sevelohusi ei ole, kus algus ilma
isikoliste raskesteta, ja lõpp ilma piirata
on, kus esimene mure rorotades vas-
tu võetakse ja väga õnne. liigutusega lah-
kustakse.

Fritz. Ja, nõnda see on.

Theodor. Naised on nii inimesed oma ter-
ves loomulikus inimlikuses - mis sunnib
meid siis, neist iga hinda eest kauge vai-
musid ehk inglisiid tegema?

Fritz. Ta on täiesti armast. Nii truu,
nii häa. Monikord näitab mulle peasegi, lü-
ga häa minuile.

Theodor. Ja oled nähtavasti parandamata.
Kui sul naine on ka seda lasja jälle tösi-
selt pistada -

Fritz. Aga ma ei mõtle selle peale. Meie
leppusime ju kokku: jättes.

Theodor. Ma tõmbaksin ka omaid kõred ta-
gast. Mul on siin armastuse-kurbmängudest
tõlkinud taha. Nad hakkavad mulle igasuguse
murema. Ja kui sul minu on, oma kuulsat
südametunnistusena mulle kallale tõksuda,

12.
siis ütlen ma sulle lihtsalt: minu põhjusmõte
naisuguste juhtumiste jaoks on: parem mina
kui keegi teine. Just see teine ei jõe tule-
mata, nagu saatus.

(Kõlistatavalt).

Fritz. Mis see siis on?...

Theodor. Waata aga järele. — Sa oled ju juba
jälle kohwatanud! Koh siis rahusta emast
kõhe. Need on meie mõlemad maagusaad kiid-
mused.

Fritz (rõõmsa hõimatusel). Mis?...

Theodor. Ma võtsin omale vabaduse, neid
tänaaks sinu juurde kutsuda.

Fritz (väälja minnes). Mine — miks sa siis mul-
le seda ei ütelnud! Nüüd saatsin ma teen-
ni ära.

Theodor. Seda lõbusam.

Fritzi hääl (vääljas). Tere tulemast, Mizzi.

Theodor. Fritz. Mizzi (tuleb sis-
se, tal on pakine käes).

Fritz. Ja kus siis Christine on?

Mizzi. Tuleb varsti järele. Tere,
Theodor suudleb tema kätt!

15.
Teie peate julia wabandama, härra Fritz;

Theodor on meid siia kutsumud -

Fritz. Aga see oli tore mõte. Ainult ühe asja
on ta ära unustanud, Theodor -

Theodor. Midagi ei ole ta ära unustanud!

(Tõtab Mizi käest papikest). Kas sa võik
kaasa täiel, mis ma sulle üles kirjutasin?

Mizi. Sa muidugi! (Fritzile). Kuhu ma võian
ta panna?

Fritz. Andke aga minu kätte, Mizi, me pro-
vime ta esitama siia.

Mizi. Ma ostsin veel midagi pääle kauda,
mida sa üles ei olnud kirjutanud, Dori.

Fritz. Andke mulle oma kübar, Mizi, soo -
(paneb kübara klaveri pääle, nõndasamuti
ka).

Theodor. Mida siis?

Mizi. Ühe wotukoogi.

Theodor. Maise muna!

Fritz. Ja, aga ütlege, miks siis Christine
kohe kaasa ei tule? -

Mizi. Christine saadab oma isa emme teat-
rissi. Ta sõjaldab siis elektriraudteega siia.

Theodor. See on aga hoolikas tütar...

Mizzi. No, ja veel viimasel ajal, tein
dix.

Theodor. Kes neil siis sieti ära on saanud?

Mizzi. Wana härra öde.

Theodor. A, proua tädi!

Mizzi. Ei, see oli üks wana preili, kes ik-
ka nende juures elas — Noh, ja nüüd tun-
neb wana emast nii üksi olema.

Theodor. Eks ole, Christine isa, see on nü-
sugune wäike härra lähiveste halli juures-
tega —

Mizzi (raputab pöörd). Ei, tal on ju pi-
nad juured.

Fritz. Kust sina siis teolo tunned?

Theodor Hiljuti olin ma Lenskyga teat-
ris ja arotlesin kontrabassi mängijaid.

Mizzi. Ja ei mängi ju kontrabassi, wiin-
lit mängib ta.

Theodor. Ah so, mina arvasin, ta mängis
kontrabassi. (Mizile, kes nooral). See ei ole
ju noeruwäart; seda ei wõi mina ju tea-
da, sina laps.

Mizzi. Kus on teil siin, härra Fritz, im-
ilus! Kuhu teil wäljamaarole on?

taht. See arvan tääl on sulitsa poole ja
rõõmaltas -

Theodor (uttes): Ütelge õige, miss te siis nii
juhalinnud olete? Teie võisite tõesti üks-
teisele vana ütelda.

Miri. Ohtusõõgil joome sinasõprust.

Theodor. Tõsisid põhjusmõtted! Igatahes ra-
hustav. - Kuudas siis proua ema kõsi käib?

Miri (pöörab tema poole, äkki mures rõõga).

Mõtle ometi, temal on -

Theodor. Hambaravale - ma tean, ma tean.

Sinu emal on ühe hambaravale. Ta peaks
ometi ükskord hambaarsti juurde minema.

Miri. Aga tohter ütleb, see olla ainult rheu-
matismus.

Theodor (naerdes). Ja, kui see reumatismus
on -

Miri (üks olleum rõõs). Guina nii elusad as-
jaol on teil siin!... (Lehitsedes). Kes see siis
on?... See olete ju teie, härra Fritz... Ümmi
normis! Olete teie sõjaväes?

Fritz. Ja.

Miri. Dragun! - Olete teie kollast või must-
taole juures?

Fritz (noeratooles)^{16.} Kollaste.

Miki (noagu unenõos) Kollaste.

Theodor. Jõuel läheb ta koha tundeliselt!!

Miki, ärka üles!

Miki. Aga miks olete teie toogawarurõõre-
leitnant?

Fritz. Ja.

Miki. Kasuvas peate te küll väga hästi
välja nägema.

Theodor. See teadmine on suurepäraline!

— Sina, Miki, mina olen ka sõjavões.

Miki. Oled sina ka dragun?

Theodor. Ja. —

Miki. Ja, kas te siis sõda inimesele üteld-
da ei wõi?

Theodor. Mina tahan, et mind minu enese
pärast armastatakse.

Miki. Kuule, Dori, sa pead tulema kord,
kui me katreesi kubugi läheme, wõime
selga pomemra.

Theodor. Augusti-kuul on mul nii kui nii
harjutus

Miki. Lugal, kuni augustini —

Theodor. Ja

...stus ei kesta.

Mis. Kes siis mai-kuus augusti praate mõt-
lema hakkab. Eks ole tõsi, härra Fritz? - Teie,
härra Fritz, miks te meil siis eila plehku
pistsite?

Fritz. Kuidas nõnda?

Mis. Na ja, parast teatrit.

Fritz. Kas siis Theodor nimel teie es ei wa-
hondanud?

Theodor. Muidugi wabandasin ma sinol.

Mis. Mis on siis minuud - wõi palju roh-
kem Christinel - teie wabandusest! Kui mi-
dagi lubatakse, siis putakse ka sõna.

Fritz. Ma oleksin tõesti parema meelega teie
juures olnud...

Mis. On see tõsi?

Fritz. Aga ma ei saanud. Teie nägite ju,
ma olin tuttavatega looshes, ja seal ei
saanud ma pärast neist lahti.

Mis. Ja, nendest ilusatest damedest ei
saanud teie lahti. Kas teie arwate, et meie
teid galerii järelt ei näinud?

Fritz. Mina nägin ju teid ka...

Mis. Teie istusite looshes seljaga meie poole. -

18.
Fritz. Mitte inna.

Mizzi. Aga enamasti. Üks musta samm-
metist kleidiga dame taga istusile teile
ja vahtisete inna nõnola tagast välja. (teeb
ettepoole vahtimist järku).

Fritz. Teie olete aga kõik karvapiisalt tähe-
le pannud.

Mizzi. Minule ei taha see ju midagi kor-
da! Aga kui ma Christine olenin... Mis-
pärast siis Theodoril pärast teatrit aega
on? Mis pärast siis see tuttavatega õh-
tut sõna ei pea minema?

Theodor (uhvult). Mis pärast mina tatta-
vatega õhtut sõna ei pea minema?...
(Kõllestatakse).

Mizzi. See on Christine.

Fritz (ütleb välja).

Theodor. Mizzi, sa väiksisel malle malle-
hääs taha.

Mizzi (teeb küsiva näo).

Theodor. Unusta - vähemalt mõneks ajaks
- oma sõjaväelise mälestused ära.

Mizzi. Kuid ei ole ju need.

Theodor. Noh, sina, sõjaväe juhtuseraa-

...lust sa seda kõige¹⁹ õppinud ei ole, seola
on märgata.

Theodor. Miksi. Fritz. Christine
(lilled käes).

Christine (teritab üsna vähe häbelikult).

Tere õhtust. (Tere tervine. Fritzile). Kas nõo-
mus oled, et me tulime? - Ta ei ole keri?

Fritz. Oiga laps! Monikord on Theodor tões-
ti mõistlikum kui mina. -

Theodor. Noh, kas härra papa juba män-
gib?

Christine. Ja muudugi; ma saatsin teda
teatrisse.

Fritz. Miksi jutustas meile. -

Christine (Miksile). Ja Kathrine pidas mind
ka veel kinni.

Miksi. ... see salansi!

Christine. Oo, ta ei ole wististi halb in-
mene, ta on wäga häa minu wastu.

Miksi. Sina usud ka igat ühte.

Christine. Miks pean ta siis minu wastu sa-
lalik olema?

Fritz. Kes see Kathrine siis on?

20.
Mizzi. Ühe suhakuoluja noormees, ja sõbrat-
tab iga ühe üle, kes noorem on mis tema
Christine. Ta on ju ise veel noor inimene.

Fritz. Jätame see Katherine. — Mis sul
sõbral siis on?

Christine. Paar lilla tein ma sulle raasa.

Fritz (võtab lilled tema väest ära ja sund-
leb rääki). Sa oled ingel... Oota, need pane-
me sinna vaasi sisse...

Theodor. Oh ei! Siin ei ole ra põmmugi
annet pidukorraldajaks. Lilled uputa-
takse mõhelt laua peäle... See tähendab
järest, kui laud vaites on. Oüti peaks
seda nõnda tegema, et nad laest alla kuu-
ruvad. See ei lähe aga jälle.

Fritz (naerdes). Wauwau.

Theodor. Teiniks pistame need aya ometi
sinna. (Laseb need vaasi sisse panna).

Mizzi. Lapsed, pimedaks läheb!

Fritz on Christinel aidanud ülijärki
ära võtta, Christine on oma sübara ära
pannud, Fritz paneb asjad ühe tooli pea-
le tagapool). Kaks paneme lambi põlema.

Theodor. Lambi! Mitte mõtetgi! Kuumlaad

siitame me põlema. See on palju ilusam. Su-
le, Missi, sa võid mind aidata. (Tema ja Mi-
si siitamead küünlad põlema; sahe küün-
lajala sees peeglitaua peal, ühe küünla
võrgutustaua peal, siis vana küünalt pük-
setilaua peal).

(Telle aja sees ajavad Fritz ja Christi-
ne juttu).

Fritz. Kuidas sul siis kõsi kõis, mu kallim?

Christine. Praegu kõis minu kõsi hästi. —

Fritz. Kõh, ja muidu?

Christine. Ma igatsen nõnda sinu järele.

Fritz. Me nägime üksteist ju alles eila.

Christine. Nägime... vaugelt... (Kartlikult).

Sina, see ei oleud ilus, et sa...

Fritz. Ja, ma tean juba, Missi ütles mulle.

Aga sa oled päris laps, nagu enne. Ma ei
saanud lohta. Tellest pead sa omati omi saa-
ma.

Christine. Ja... Sina, Fritz... kes siis need
inimesed seal lohes olivad?

Fritz. Tutavad — see on omati ükspuhas, sai-
das nende nimi on.

Christine. Kes siis see dame oli mustas sam-

metikleidid?

Fritz. Laps, niie jaoks ei ole minul in-
guigi mälu.

Christine (meelitades). Kes!

Fritz. See tähendab... mul on ka selle jaoks
mälu - teatavatel rordadel. Näitusers se-
da mustjaskalli. blusit mõle tan ma vöi-
go hästi, mis sul seljas oli, kui me üks-
teist esimest korola nägime. Fa valget-mus-
ta taljet, eila... teatris -

Christine. See on mul ju ka täna seljas!

Fritz. Oigus... kangelt näeb ta nimelt
hoopis teistmoodi väelja - tõesti. Oo, ja
seda medaljoni, seola tunnen ma vae!

Christine (nauratades). Kumas oli ta mul
kaelal?

Fritz. Jüis - noh, seekord, kui me sõial
juustikus jalutasime, sõial kus see hulk
lapsi mängis... kas ole?

Christine. Ha... La mõtlesid ometi vahel
minu pärle.

Fritz. Kaunis tihti, mu laps...

Christine. Mitte nii sageolasti, kui minna
sina pärle. Minna mõtlen adati jüis...

peale... terve päev... ja rõõmus wõin ma
ainult siis olla, kui ma sind näen!

Fritz. Kas meil ei näe siis üksteist tihli
küljalt?

Christine, Fichti...

Fritz. No muidugi. Suurel saame me üksteist
wähem nägema... Kujuta enesle ette, kui
ma näitusens paariks nädalaks ära reisiv-
sin, mis sa siis ütleksid?

Christine (kardlikult). Kuidas? Sa tahad ära
reisida?

Fritz. Ei... Igatahes oleks aga võimalik,
et mul võrre tuju tuleks, nädalapäesad
üsnä üksi olla...

Christine. Ja, mispärast siis?

Fritz. Ma rõõgjin ju ainult võimalusest.
Ma tunnen emrast, mul on niisugused
tujused. Ja sinul wäiks ju ka korral hi-
mu olla, mind paar päewa mitte wäha...
sellest saan ma ükka aru.

Christine. Niisugust tuju ei saa mul ial
olema, Fritz.

Fritz. Teida ei wõi kunagi teada.

Christine. Minu tean seole... ma armast-

kan singl.

Fritz. Lina oleb ju mulle ka väga armast.

Christine. Lina oleb aga minuile väin,

Fritz, sina eest väissin ma... (jätab pöö-
leli). Ei, mina ei saa enamle lühirajuta-
da, et kunagi tuiol tuleks, kus ma sind
näha ei tahaks. Kui randa rai ma dan,

Fritz — —

Fritz (võtab tuiol sõna suust ära). Laps,
ma palun sind... seda ära üttele parem...
suuri sõna, neid ma ei armasta. Igawe-
sest ajast ärme rõõgime...

Christine (nuruvalt nauretaolis). Ära randa,

Fritz... ma tean ju, et see mitte igavesus
ei ole.

Fritz. Ja mäistad mind välesti, laps. On
ju võimalik, (naudes) et me rord

aga tea-
da me ju seda ei väi, eks ole? Meie
elme ja ainult inimesed.

Theodor (küünlate pääle näidates). Kõrg lab-
ked, naardare... kas see ei näe teisiti väi
ja, kui et siin üks rumal lamp seisab
Fritz. Ja oleb täesti sündimol piire.

K. ...

Theodor. Lapsed, kuni oleks aga, kui me
 õhtusöögi juures mõtleksime?...

Mitzi. Ja!... Jule Christine!...

Fritz. Omalase, ma näitan teile, kuid te võik
 mis tarvis leiate.

Mitzi. Kõigepealt on meil laudlina tar-
 vis.

Theodor (võõras mees, naabre parilikult
 tširkuse tolmis nägijana). „Üks laudlina.“

Fritz. Mis?

Theodor. Kas mäletate seda tolm tširkuses?
 „See olema üks laudlina“... „See olema üks
 plekk“... „See olema üks veine“

Mitzi. Jina, Jori, kumal sa siis minnuga
 tširkusesse lähes? Hiljuti lubasid sa mulle
 siis tuleb aga Christine ka kaasa ja härra

Fritz ka. (Hõlatab Fritzil laudlina täest, mille
 see pühastivapiist võetud on). Siis oleme aga
 meil need tuttavad lehes.

Fritz. Ja ja...

Mitzi. Siis võib see dame mustas sammal-
 kleidis üksi kodus minna.

Fritz. Mis teil ikka selle mustas kleidis

demega tegemist on, see on teinud... ja...
mol.

Mizzi. Oo, kuid ei ole temaga midagi tegemist... Joo... Sa söögiinõud? (Fritz näitab talle väike lahtitehtud pühustikupis). Ja... Sa talubikud?... Ja, täna... Joo, nüüd saame me juba üksi valmis. Minge, minge, nüüd esitate te meist ainult.

Theodor (on selle aja sees jänneli sõbrana pöördunud, kui Fritz tema juurde ette tuleb).
Sa wabandad...

(Mizzi ja Christine katavad lauda).

Mizzi. Kas oled juba pilti Fritzist unustamis nõinud?

Christine. Ei.

Mizzi. Teda pead sa wawatama. Tore!...
(Kõõgimiseks edasi).

Theodor (sõbrana pöörd). Näed sa, Fritz, mis sugused õhtud on minu meele järele.

Fritz. On ka vanaid.

Theodor. Tääl tunnen ma veel hästi oma... Jina mitte?

27

Fritz. Oo, ma soovisin, et mul iksa nii
hästi oleks.

Alvi. (Helg). Häno Fritz, kas kohvi ma-
sinat on?

Fritz. Ja... Te võite na kofei spirituse
põlema süüdata - masinaga restab
see nii kui nii terve tund, enne kui
kohvi valmis saab...

Theodor. (Fritzele). Kiisuguse vagusa
tüdruku eest annan kümme daemo-
nilist naist.

Fritz. Seda ei saa võrrelda.

Theodor. Meie vihkame nimelt neid
naesterahvaid, keda me armastame -
ja armastame ainult neid naesterah-
vaid kes meile ükskõik on.

Fritz (naerab).

Alvi. Mis on siis? Meie tahaksime na
midagi kuulda!

Theodor Ei ole midagi teie jaoks, lapsed.

Meie filosoofime. (Fritzele). Kui meie
täna nendega sünni viimast korda koos
oleksime, meie ei oleks mitte väiksem
kohusad, mis?

Fritz. Hümmast nõrda... Mõhjettes
on igatahes midagi, melankoolilist.
Lahnumine on ikka valus, ka siis
kui juba ammu selle üle ette võõruss-
tad!

Christine. Sina Fritz, kus siis
väinused sõrgevõrjad on?

Fritz. (Läheb toaga proole, putruvõljuvõrde).
Siin nad on mu kallim.

Mikk (on ette tulevad, saab näoga Theo-
dori juurde, kes sõbra pääl lamab).

Theodor. Sina kass, sina!

Fritz (kõrge häälel, mis klõri
kaasa toonud on) Suurepäraline...

Christine (Fritzele). Kuidas see
nõim duvõrde kannas on!

Fritz ja... (Korraldab asju, mis klõri
kaasa toonud on, - sardini karp, külm liha,
või juust)

Christine Fritz... kassa ei taha muulle
istelda?

Fritz Mida siis?

Christine (väga naerulult). Kes see
dame oli?

Fritz ei; ara vihasta mind.

(Lahnemalt). Waata, selle oleme me
ju selgesti üksteisega maha teinud:
üksimeist ei ole. See ju ongi just
ilus kui ma sinuga koos olen, wajub
ilm maa alla - punnt. Minna ei
päri sinu näest na midagi.

Christine. Minu näest wõid sa
kõin pärida.

Fritz. Aga ma ei tee seda. Minna
ei taha ju midagi teada.

Mizzi (tuleb jälle sinna). Issand
Tumal, ajate teie aga kõik segi -
(wõtab söögid, paneb nad taldrunu pääle)

Lo...

Theodor. Lina, Fritz, üttele, kas sul
midagi juua kodus on?

Fritz. O ja, küll juba midagi leidub.
(Läheb ettekotta)

Theodor (tõuseb üles ja waatab lauda).

Hää -

Mizzi. See, ma arwan, midagi ei puudu
enam...

Fritz (tuleb mõne pudeliga tagasi).

So, siin oleks süs ³⁰ kei juma.

Theodor. Kus süs roosid on, mis laast
alla langewad?

Miri. Ja õigus, roosid oleme ära unust-
tanud! (Wõtab roosi vaasist, astub tooli
päale ja lasab roosid laia päale kurnuotsa)
So!

Christine. Sumal oled sa aga wallatu.

Theodor. Noh, mitte taldrinu päale...

Frits. Kuhu sa tahad istuda, Christine?

Theodor. Kus süs korgitõmbaja on?

Frits (toob ihe puhvelinapist)

Sün on.

Miri. (natsub weinipudelit lahti teha).

Frits. Aga andke ometi sa minu nätte.

Theodor. Las' mina teen lahti...

(Wõtab Frits' pudeli ja korgitõmbaja näest)

Ja võinid selle aja sees nature...

(Klawerimängimise liigutus).

Miri. Ja ja, see on tore!...

(Ja jookseb klaveri juurde, avab selle, runa-
ta asjad, mis klaveri pääl on, ihe tooli
päale paneb.)

Frits (Christinele). Pean ma?

Christine. Ma palun³¹ sind, ja, nii kaua
juba igatsesin ma selle järele.

Fritz. (nõuveri juures). Sina mängid ju
ka nature?

Christine (vastu tõjudes). Ah Jumal.

Mari. Ilusasti mängib ta, Christine, ...
ta võib ka laulda.

Fritz. Tõesti? seda ei ole sa mulle
ja kunagi ütelnud! ...

Christine. Oled sa mind siis kunagi
küsinud?

Fritz. Kuis sa siis laulma oled õppinud?

Christine. Õppinud ei ole ma seda
oieti mitte. Isa on mind nature
juhatanud - aga mul ei ole palju
häält. Ta tead sa, sest saadik, kui
tädi ära on surinud, kes inka meie
juures elas, on veel hainsem meie
juures, kui enne oli.

Fritz. Mis sa teed siis oieti terve päev
otsa?

Christine. Ah Jumal, mul on
tegemist nullalt! -

Fritz. Nõnda majas - mis? -

Christine. Ja ³²Ja siis kirjutan ma
nootesid ära, kaunis palju. —

Theodor. Kuusina nootesid?

Christine. Ja.

Theodor. Selle eest maksakse
võll hirmsat raha (kuna teised
naeravad). Noh mina maksaksin
selle eest hirmsat raha. Ma annan,
nootide kirjutamise peal võle tüü
olema! —

Miri. See on ka rumalus, et ta
ennast nõnda vaevab. (Christinele).
Kui minul nii palju häält oles,
kui sul, olesin ma ammu näite-
kaval.

Theodor. Sul ei oles häält lar-
wisgi... Lina muudugi ei tee terve
päev otsa mitte midagi mis?

Miri. No ole nii häa! Mul on ju
kaks väikest wenda, kes koolis käi-
vad, neid panen ma hommiku
viidesse, ja siis aitan ma neil nende
ülesandeid teha —

Theodor. Sellest ei ole ju mitte sama tugi

Miri. Noh, kui sa ei usu! — Ja nuni
minema sügiseni olin ma isegi ühes
äris, kella vahetasid hommiku nuni
kella vahetasid õhtu —

Theodor. (nergesti pilgates). Kuis siis?

Miri. Ühes moodiasjadesega äris. Ema
tahab, et ma jälle sisse astun.

Theodor. (nagu enne). Mis sa siis halja
astusid?

Fritz. (Christinele). Sa pead meile siis
midagi ette laulma!

Theodor. Lapsed, sööme nüüd parem,
ja sina mängid siis, ja?..

Fritz. (piisti tõustes Christinele). Tule,
mu kallid! (hüüdes tema lauda).

Miri. Kohvi! Nüüd ajab kohvi üle ja
meie ei ole veel midagi söönud!

Theodor. See on ju üks puhas! —

Miri. Aga ta ajab ju üle! (Putub spiri-
tuse tule ära).

(Isutakse lauda).

Theodor. Mis sa tahad saada, Miri?
Seda ütlen ma aga sulle rõõm-
Koon tuleb kõige väimati.

34
Enne pead püha päris hapu asju
sööma.

Fritz (kaldab weini)

Theodor. Mitte nõnda: seda tehtakse
niid teisiti. Kas sa kõige uuemat moodi
ei tunne? (Tõuseb püsti, aimab suurepäral-
sust järele, pudel näes, Christinele) Vöslauer-
tuhat kahensasada... (ütleb viimaseid numb-
rid, nõnda et aru ei saa. Kaldab sisse, Mizile).

Vöslauer - tuhat kahensasada... (naagu
enne. Kaldab sisse Fritzile). Vöslauer-tuhat
kahensasada... (naagu enne. Oma enese
koha pääl). Vöslauer... (naagu enne. Istub).

Mizzi. (naerdes). Ja ei tee muud kui
ummalusid.

Theodor (tüstab klaasi, näeb lõõvad konnu).

Prosit

Mizzi. Sinu terwis, Theodor!...

Theodor (püsti tõustes). Mizin daamed ja
sinu härad...

Fritz. No, mitte rohe!

Theodor (istub). Ma võin ju kannatada.
(Löödakse)

Mizzi. Mizile meeldib see väga, kui laua

juures kõnesid peetakse. Mul on enesepärg,
see räägib alati riimides.

Theodor. Missuguses riigemenedis ta
teenib?

Miri. Mine, jäta järele. . . Pääst rää-
gib ta riimides, aga suurepäraliselt
ütlen ma sulle, Christine. Ta on äieti
juba wana herra.

Theodor. O, seda tuleb ette, et wane-
mad herraad weel riimides räägivad.

Fritz. Aga teie ei joo ju sugugi, Chris-
tine! (Lööb temaga kinni)

Theodor (Lööb Miriga kinni). Wana-
herraade terwisens, kes riimides räägivad

Miri (Lõbusalt). Noorte herraade ter-
wisens, kui nad ka sugugi ei räägi.
näitusens herra Fritzi terwisens.

Teie herra Fritz, nüüd joo me sina-
sõprust, kui soovite - ja Christine
peab ka Theodoriga sinasõprust joo-
ma.

Theodor. Aga mitte selle weiniga,
see ei ole kellegi sinasõpruse vein
(Tõuseb üles, võtab teise pudeli - miisama.)

36.
sugune märg nagu enne.) Xeres de la
Frontera - tühjat kahensaada m...
mend - Xeres de la Frontera - Xeres de la
Frontera - Xeres de la Frontera.

Miri (maitset mana otsadega). Ha -
Theodor Kas sa ei või võdata kuni me
kõin joome? ... Nõnda siis lapsed...
enne kui meie endid pühalisult wemras-
tame, tahame selle õnneliku juhtumise
auuns juua, mis, mis... ja nõnda
edasi.

Miri Ja, saab juba! (Joovad)

(Fritz võtab Miri, Theodor Christine näe alt
kinni, klaasid käes, nagu harilikult sina-
lopmuot joodakse).

Fritz (suudleb Miri)

Theodor (tahab Christine suudelda)

Christine (naeratades). Peab see olema?

Theodor. Tingimata, muudu ei maha.

(Suudleb teda). See, ja nüüd oma kohta -
dele! ...

Miri. Aga võledasti kuumans lähel
sün taas

Fritz See tuleb nendes paljudest

kuimaltest, mis Theodor põlema
süütas.

Mizi. Ja weirist. (Laseb ennast peh-
mes leentolis seljariile)

Theodor. Tuli aga siia, nüüd saad
alles selle kõige parema. (Lainab roogi
kuiljest tüni ära ja pistab Mizile suhu).

Säh sina kass - on hää? -

Mizi. Wäga!... (Theodor annab talle
veel).

Theodor. Tead Fritz, nüüd on paras
silmapilk! Nüüd võinsid sa midagi
mängida!

Fritz. Kas tahad, Christine?

Christine. Palun! -

Mizi. Aga midagi peenikest!

Theodor. (täidab klaasid).

Mizi. Ma ei jõua enam. (Loob).

Christine (maitsedes). See vein on
nii kange

Theodor (weini pääle näidates).

Fritz!

Fritz (jõab oma klaasi tühjaks;
läheb klaveri juurde)

lagi!

Fritz (näeb). Arge sõimane, see on
minu! -

Miri aga tantsida selle järele ei saa.

Fritz katsuge airult...

Theodor (Mirile) Tule, katsume. (kõtab
temal juba ümbert rinni, tantsivad).

Christine (seisab klaveri juures ja vaatab
naabide peäle).

(Kõlissetakse).

Fritz (jätab änni mängimise pooleli,

Theodor ja Miri tantsivad edasi).

Theodor ja Miri (ühelajal). Mis see
siis on? - Noh!

Fritz Praegu kõlissetati... (Theodorile)

Oled sa siis veel kedagi kutsunud?

Theodor. Mitte mõtetki - sul ei ole
ju tarvis lahiti teha

Christine (Fritzile). Mis sul siis on?

Fritz. Midagi.

(Ulle kõlissetakse).

Fritz (tõuseb üles, jääb seisma).

Theodor Lind ei ole lihtsalt kodus

Fritz. Klaverimängu on ju kuulda

40.
kuni koridori pääle. . . Uulitsa päält on
ka näha, et walguolatud on.

Theodor. Mis tembutarrine see siis on?
Sind ei ole lihtsalt kodus.

Fritz. See teeb mind aga närwilisens.

Theodor Noh, ei tea mis see siis ei ole!

Kiri! - Hoi telegramm - Lulle ei tule
ometi kella (waatab nelli) kella ihenkse
ajal wooraid.

(Tälle kõlistatakse)

Fritz. Ah mis, ma pean ometi järele
waatama - (täheb wälja).

Miri. Aga teie ei ole ka pöörnugi lõbu-
sad - (puudutab paari rlatiwi rlawiit).

Theodor. Tõta nüüd järele! -

(Christine). Mis teil siis on? Kas kõlistat-
mine teid ka närwilisens teeb?

Fritz (tuleb tagasi kunstliku rühuga).

Theodor ja Christine (ühel ajal). Noh,
kes sääl oli? - Kes see oli?

Fritz (sunnitult naeratades). Teie peate
nii hääd olema, mind silmapilgus
wabandama. Minge serins sinna sisse

Theodor. Mis siis lahti on?

Christine. Kes sääl on?

Fritz. Midagi, laps, mul on ainult paar sõna ühe härraga rääkida...

(on nõrvaltva unse lakiti teinud, seadab naesterahwad sinna sisse; Theodor on viimane ta vaatab Fritzile küsimalt otsa)

Fritz (tasa, rõhkunud häälega). Hees!...

Theodor. Ah!...

Fritz. Mine sisse, mine sisse. —

Theodor. Ma palun sind, ära tee rumalusi, see väib läks olla. —

Fritz. Mine... mine... (Theodor nõrvaltuppa)

(Fritz lähel aetli läbi toa välja, nõnda et näitelasa mõnens silmapilguks tühjaks jääb. Siis astub ta jälle sisse, kuna ta üht peenikeses rüüdes härrat, kes umbes kolmnümmrised viis aastat wana on, es astuda lasab. — Härral on kollane ilikuub seljas rindad käes, huarat kübarat käes)

Fritz. Härra.

Fritz (weel unse pääl). Habandage, et ma teid oodata lasksin... ma palun.

Härra (wäga nergelt). Oo, see ei tee midagi. Ma kahetsen wäga, et ma teid eksitasin.

Fritz. Lugugi mitte.

42
Palun, kas te ei tabaks - (näitab ühe tavaliselt
poole).

Härra. Ma näen ju, et ma teid olen enesitanud. Väike piduõhtu, mis?

Frits. Paar sõpra.

Härra (istudes, inno sõbralikult). Kardi sandi nali vististi?

Frits (peinlikult). Kuidas nõnda?

Härra. Mõh, teie sõpradel on naesterahva kübarad ja mantlid.

Frits. No ja... (naeratades). Võib ka mõni naesterahvas hulgas olla... (Heinuks)

Härra. Eiu on mõniskord päris lõbus... ja... (vaatab teisele tardumult otsa)

Frits (kannatab pilku matune aega ära, siis vaatab ta rõwale). Ma tahan enesele küsimust lubada, mis laset mulle aau osaks saada, teid enese juures näha.

Härra. Muidugi... (Rahulikult). Minu naene on nimelt oma loori teie juurde unustanud.

Frits. Teie proua minu juurde? oma... (Naeratades). See nali on natuke imelik...

Härra (⁴³ äkki püsti tõustes, väga rõõvasti, pea metsikult, kuna ta ihe näega toolileeni päale tuetab). Ta on ta siia unustanud.

Frits. (tõuseb ka püsti, ja mõlemad seisavad üksteise vastu)

Härra (tõstab rusina üles, nagu tahaks ta teda Fritsi päale maha langeda lasta; - viha ja järkusega). Oh...!

Frits (kaitseb vastu, astub väinse sammur tagasi)

Härra (pika vaheaja järel). Siin on Teie riigid. (Wisneb ihe pari, mis ta üli-
nune lastkuul võtab, riigutuse laua päale).

Ma palun neid, mis teie saanud olete...

Frits (vastutõrjus liigutuse)

Härra (ägedalt, tähenduse rinnalt).

Ma ei taha, et neid-pärsast teie juures leitanse.

Frits (wäga rõõvasti) Neid ei leita mitte.

Härra (vaatab talle otsa. Waheaeq)

Frits. Mis te veel misult soovite?

Härra (pilkavalt). Mis ma weel soovin?

Frits. Ma olen walmsis soovisid täit -

44
Härra (kumardab külmalt)

Härra. - (Waatab taas ringi; kui ta jälle näetud lauda, naeste rahwa kübaraid, n.e. näeb lähes elan liigutuis üle tema näo, nagu tahaks talle jälle uus vihatuug pääle tulla.)

Fritz (kes seda märkab, nõrdab). Olen täiesti walmis teie soovisid täitma. - Saan hammu kella kaheteistkümnese kodu olema.

Härra (kumardab ja pöörab minema)

Fritz (saadab teda kuni ukseni, mida härra tagasi tõjub. Kui ta ära lähel, astub Fritz ringutuse laua juurde, jääb natukesens seisma. Siis ruttab ta anne juurde, waatab eesriiete praowahelt wälja, ja näha on, et ta kõnniteed mäida ära minewat härrat pilksudega saadab. Siis lähel ta anne juurest emale, jääb, sekund aega mahla wahtides seisma; siis lähel ta külmalt ukse juurde, teeb ta paoleni lahki ja hüüab)

Theodor. . . palun silmapilgus.

Fritz. Theodor.

Theodor (ärevusega). Koh. . .

Fritz. Ta teab.

Theodor. Midagi ei tea ta. Sa kukkusid muidu sisse

45
Tunnetasid wumari üles. Sa oled narm,
ülle ma sulle... Sa oled —

Fritz (riigade päale näidates). Sa tõi mulle
mu riigari tagasi.

Theodor (rotkudes). Oo... (waheaja järele).
Ma üllen inna, ei pea mitte riigi riigitama.

Fritz. Tema oli see, tana päale lõunat,
sääb all.

Theodor. Mõh mis siis oli? — räägi ometi.

Fritz. Sa pead mulle nüüd üht suurt
lahkust üles näitama, Theodor.

Theodor. Küll ma selle asja juba rorda
sean.

Fritz. Sellest ei ole sin juttu.

Theodor. Mõh siis...

Fritz. Igaks juhtumiseks olens hää...
(paoleli jattes) — aga meie ei wõi ometi
waeseid tüdrukuid mõnda kawa oodata
lasta.

Theodor. Need wõiswad juba oodata.

Mis sa tahtsid ütelda?

Fritz. Hää olens kui sa tana weel
Lennay üles otsinsid.

Theodor. Kohe, kui sa tahad.

Fritz. Sa ei leia teid praegu mitte...
aga üheteistkümmene ja kaketeistkümmene
vahel tuleb ta kindlasti kokkuvõttes...
wakest tulete na tee siis mõlemad weel
minu juurde.

Theodor. Mõne, siis ära tee ometi niisugust
nägu... ühensõnnimõnend ühensa juhtumist
saja hulgast lõpetad hästi.

Fritz. Selle eest on juba hoolt nantud,
et see juhtumine mitte hästi ei lõpe.

Theodor. Aga ma palun sind, tuleta
meelde, mineval aastal doktor Billinger
ja Herrilugur, - see oli ju narwapäält
nõndasama.

Fritz. Jäta seda, sa tead isegi, - ta oles
mind lihtsalt siin toas maha laskma
pidanud - oles seesama olnud.

Theodor (kunstlikult). Ho, see on tore!
See on suurepäraline asja arusaamine...
Ja meie, Lensky ja mina, meie ei ole
midagi? Kas sa arwad, meie saame seda
lubama -

Fritz. Ma palun sind, jäta seda!
Teie wõtate lihtsalt tingimised vastu,

47.
mus ette pandakse.

Theodor. Ja, —

Fritz. Mis jaoks rõine seda, Theodor.
Nagu sa isegi ei teans.

Theodor. Kurnalus. Üleüldse, rõik on
õnne asi... Misama hästi wõid sina
teda...

Fritz (ilma seda tähele panemata). Tä
aimas seda. Meie mõlemad aimasime
seda. Meie teadsime seda...

Theodor. Mline nüüd inna, Fritz...

Fritz (kirjutuse laus juude, paneb rõjad luru
laha). Mis küll tema cellil silmapilgul
teeb. Kas ta teda... Theodor... seda pead
sa homme teada saada natsumna, mis
sääli juhtunud on.

Theodor. Ma katsun...

Fritz... Waata na, et ilma asjata wii-
witamist...

Theodor. Enne ülebrõnnine hommikut
on see küll waevalt wõimalik.

Fritz (peasegu kartlikult). Theodor!

Theodor. Mõnda siis... päo püsti! —
Kas pole täsi, kindel usn millegi sisse —

see tähendab inna⁴⁸ midagi, ja
see kindel usk, et rüük... häst tüpe
(Räägib ennast rõõmsasse tujusse).

Ma ei tea isegi mis pärast, aga minul
on kind see kindel usk!

Fritz (naeratades). Oled sina aga häa poiss!
Aga mis ütlesime me tüdrukutele?

Theodor See on küll täitsa üks puhkas. Sa
dame nad lihtsalt ära.

Fritz Oh ei. Meie tahame koguni võimna-
likult lõbusad olla. Christine ei tohi mudo-
gi aimata. Minna istun jälle klaveri ette,
kutsu sina nemad wahel pääl sisse (Theodor
pöörab rahulolemata näoga ära, et seda teha).

Ja mis sa tahad neile ütelda?

Theodor Et see neile midagi rorda ei
lähe.

Fritz (kes klaveri juurde on istunud, tema poole
pöörates) Ei ei. —

Theodor. Et see mõni sõber oli — küll
sellega juba rorda saab.

Fritz. (mängib paar tooni)

Theodor Palun, minu daamed.
(On unse avanud)

Fritz. Theodor. Christine. Alizi.

Alizi Ma viimane omeli! On ta juba ära?

Christine (Fritz juurde sitates). Kes oli sinu juures, Fritz?

Fritz (klaveri juures edasi mängides).

On juba jälle uudis hirmulik.

Christine. Ma palun sind Fritz, ütle mulle.

Fritz Kalline, ma ei saa sulle seda ütelda, asi puutub inimesesse, keda sa suugu ei tunne.

Christine (meelitades). Kuule, Fritz, ütle mulle tõtt!

Theodor. Ta ei jäta sind muudugi rahule... Et sa talle midagi ei ütle!
Sa lubasid seda temale!

Alizi. Hine, ära ole nii rumal, Christine, jäta neile see lõbu! Nad teevad ju ennast ainult tähtsaks!

Theodor. Ma pean waltseri peol
Aliziga lõpule tantsima (Tsirkuse tola
järele aimates). Palun härra kapelmee-
ter-wäikene muusik

Fritz (mõneid)

(Theodor ja Mari lautsivad; mähe tantsi järel).

Mari Ma ei jōua! (Langel ühe pehme tooli paale)

Theodor (suudleb teda, istub tema juurde tooli leeni paale)

Fritz (jāab klaveri juurde, võtab Christine mõlemad käed, vaatab talle otse)

Christine (nagu unest ärkates). Miks sa edasi ei mängi?

Fritz (narratades). Küllalt tänasens...

Christine. Käed sa, nii tahaksin minna ka mängida.

Fritz. Mängid sa palju?

Christine Mul ei ole sellens palju aega; kodus on ikka midagi teha. Ja siis, tead, meil on nii halb klaver.

Fritz. Ma tahaksin teda korra katsuda. Ma tahaksin üleüldse häärnelegu kord sinu tuba näha.

Christine (narratades). Mii ilus sääl ei ole kui sinu juures!

Fritz. Ja veel ühte tahaksin ma; et sa mulle üks kord palju iseenese üle säägid.

räägid. . . õige palju⁵¹. . . ma tean õieti
nii vähe sinust.

Christine Saal on vähe räärida. . . Mul
ei ole ka saladusi - nagu sullelgi teisel. . .

Fritz. Ja ei ole veel kedagi armastanud?

Christine (vaatab talle airult otsa).

Fritz (suudleb tema kása)

Christine Ja ei saa ka ialgi kedagi teist
armastama. . .

Fritz (peaaegu valusalt). Ära seda ütle. . .
ära seda ütle. . . mis tead sina siis? . . .

Armastab sind sinu isa väga, Christine? -

Christine Oh Jumal! . . . Oli ka nõrd aeg,
kus ma temale nõin ära rääkisin. -

Fritz Mõh, laps, ära tee enesele etteheiteid. . .
Wahetewahel on inimesel saladusi - see
on ilma näin.

Christine. . . Kui ma airult teaksin,
et ma sulle armas olen - siis oleks nõin
üsona häa

Fritz Kas sa siis seda ei tea?

Christine. Kui sa inna selles toomis min-
ga räägiksid, jah siis. . .

istuda.

22.

Christine. Ah lase mind alla - siin on päris häa. (Paneb pää klaveri pääle)

Fritz (tõuseb püsti ja silkitab tema juukseid)

Christine. Oo, see on häa.

(Hainus toas)

Theodor. Kuis siis sigarid on, Fritz?

Fritz (tuleb tema juurde, kumata tema puhveti juures seisab ja juba otsinud on)

Miri (on magama jäänud)

Fritz (annab temale sigarivaksti). Ja must kohvi! (Kaldab kaks klaasi).

Theodor. Lapsed, kas teie ei taha ka musta kohvi saada?

Fritz. Miri, pean ma selle tassi...

Theodor. Lase me ta magada... -

Sina ära parem täna kohvi joo. Sa peansid võimalikult varsti woodisse heitma ja vaatama, et sa tubliote magad.

Fritz (naatab talle otsa ja naerab mõru-dalt).

Theodor. Mu ja, nüüd seisavad kord lood, nagu nad seisavad... ja tähtis e ole praegu mitte see, nõnda suurepäraline

53
või nõnda sügava mõttele, vaid nõnda
mõistlik olla kui võimalik... see on
pääsi... nüüsgustel juhtumistel:

Fritz. Sa tuleb veel täna ööse ühes
Lena ryga minu juurde, ja?...

Theodor. See on rumalus. Me emme
hommiku on aega küllalt

Fritz. Ma palun sind.

Theodor. Mõh siis, ilus...

Fritz. Saadad sa tüdrukud koju?

Theodor. Ja, ja nimelt kuhu... Misi!

Tõuse üles!...

Misi. Teie joote saäl muuta võtvi!

Andke mulle ka! —

Theodor. Siin on laps...

Fritz (Christine juurde). Oled väsi-
nud mu kallis?...

Christine. Kui armas see on, kui sa
nõnda räägid.

Fritz. Väga väsinud?

Christine (naeratades). See on veinst-
alul on ka natura ke päävalu...

Fritz. Mõh, haljas õhu käes läheb see
juba mööda!

Christine. Kas juba⁵⁴ läheme? —

Laadad sa mind?

Fritz. Ei laps. Mina jään nüüd
juba kodu... Mul on veel mõnda
teha.

Christine (kes jälle meelde tuletab).

Nüüd... Mis on sul siis nüüd teha?

Fritz (pea valjalt). Sina, Christine,
selle viisi pead sa maha jätma! —

(Pehmelt). Ma olen nimelt nagu läbi
pansetud... meie oleme täna, Theodor
ja mina linnast väljas maal kaks
kundi ümber joonnud. —

Theodor. Ah, see oli tore. Tulena kind sõi-
dame roin koos välja maale.

Mizi. Ja, see on peenikene! Ja tee tõm-
bate sellens oma usinormid selja.

Theodor. Sellel on vähemalt loodusest
arusaamist!

Christine kunas me siis jälle üksteist
näeme?

Fritz (nature närviliselt). Ma kirjutan
sulle juba.

Christine (kurvalt) Ela hästi!

Pöörab minema) 55.

Fritz (märkab tema rüüstust). Kõrre me
näeme me insteist, Christine.

Christine (rõõmsalt). Ja?

Fritz. Saäl aias... saäl wümmne kord
kella, ütlemine, kella kuue ajal... ja?

On sulle see rõhane?

Christine (nimutab pääd)

Miri (Fritzile). Kas sa kaasa tule, Fritz?

Theodor. Sellel on ardi, sina "ütlemiseks!"

Fritz. Ei, ma jään juba kodu.

Miri. Sellel on hääl. Missugune ilmata
tee meil veel kodu on...

Fritz. Aga, Miri, sa oled ju peaaegu
terwe rõugi alles jätnud. Oota, ma panin
ta sulle sisse - ja?

Miri (Theodorele). Kas see võtab?

Fritz (panib rõugi sisse)

Christine. See on nagu väike laps.

Miri (Fritzile). Oota, selle eest aitam
ma sul küünlad ära kustutada.

(Nimutab ühe küünla teise järele ära, küünal
kõrgutuse laua pääl jääb)

Christine. Kas ma ei pea sul arant
lahti tegema? - siin on nii umbne.

(Arabanne, väljawaade vastuseiswama ja pääle.)

Fritz. Ise lapsed. Müüd näitan ma
Teile tuld.

Miri. Kas siis trepi pääl juba ära kustu-
tatud on?

Theodor. No iseenesest mõista.

Christine. Ah, õha on nii häa, mis wäl-
jast sisse tuleb!

Miri. Muiõhn...

(Unse juures, Fritzil on küünal käes). Mõnda
siis meie täname sõbraliku wastuwõtmise
eest! -

Theodor (sundides). Mine, mine, mine,
mine...

Fritz (saadab teised välja. Unse jääb lahti,
kuulda on kuidas inimesed wäljas räägivad.

Kuulda on kuidas maja unse lahti lülitakse)

Miri. Ah tühja ka! -

Theodor. Waata ette, sääl on astmed.

Miri. Tänan väga nõugi eest...

Theodor. Iit! Sa aratad ju inimesed

isiks! -

Christine. Hääd ööd!

(Kuulda on, kuidas Fritz ühse wäljas rinni ja lukku paneb, - kuna ta sisse astub ja rüünlõ rüütuse laua päale paneb, on kuulda kui maja-
uus all lahti tehtakse ja rinni pandakse)

Fritz (läheb akna juurde ja terwitab alla)

Christine (uulitse päält) Hääd ööd!

Alvi (nõndasamuti, ülemeelselt).

Hääd ööd, sa mu südame laps...

Theodor (tõeldes). Lina Alvi...

(Kuulda on tema sõnu, Alvi naeru, sam-
mud raamad ära, Theodor wilitab, "kappeladleri"
wisi, mis kõige sünnati raab. Fritz waatab wäl
paar sekundit wälja, wajub siis tooli päale akna
kõrwale)

Es viil

Teine wõõetus.

(Christine tuba. Lihtne ja kena)

Christine. (paneb ennast wäljamine miseks
riidesse)

Katharina (astub sisse, pärast seda kui
ta wäljas koputanud on)

Katharina. Tere õhtust, preili Christine.

Christine (kes peegli ees seisab, pöörab ümber)

Tere õhtust.

Katharina. Teie tahate parajas li ära
minna?

Christine. Mul ei ole ruttu

Katharina. Ma tulen ainult oma mehe
nimel, kas teie ei tahaks ühes meiega
Lekneriaeda õhtul süüma tulla, sääl
on täna muusika

Christine. Täna wäga, proua Binder
ma ei saa täna... üns teine nörd, ja?
Maga teie ei ole mitte pakane?

Katharina. Mitte maiskugi... mis -

pärast siis? Teie saate⁵⁹ ennast juba paremini
tõhusama kui meiega.

Christine (silin)

Katharina. Isa on juba teatris?...

Christine - Oh ei; ta tuleb veel enne kodu.

Nüüd algab ju alles pool kakemsa!

Katharina. Oigus, selle unustan ma
inna ära. Siis ootan ma teda nüüd
kohe, ma tahtsin teda juba ammugi
paluda päripiletite pärast uue tšini
jaoks... Praegu saab neid orneti
juba?

Christine Histi... nüüd ei lähe
ju keegi enam teatru, kui õhtud nii
ilusad on.

Katharina. Heie taoline ei peale ju
muidu sugugi sinna... kust tal roge-
mata tuttavaid teatru juures ei ole...

Äga ärge laske ennast minu pärast
kinni pidada, preili Christine, kui
te ära minema peate. /

Minu mehel peab küll väga kätjii olema...
ja kellelgi teisel veel ka...

Christine. Kellel?

Katharina. Bineri onupõeg tuleb
kaasa, muidugi... Kasteate, preili Chris-
tine, et ta nüüd kindla koha saanud on
Christine (üsnõinselt). Ah -

Katharina. Ja päris ilusa palgaga. Ja nü-
sugune tubli noormees. Ja kuudas ta teid
austab -

Christine. Siis - jälle nägemiseni, proua
Binder!

Katharina. Sellele võms teie üle rääkida,
mis tahes - see ei usu mitte ühte sõna...

Christine (pidn).

Katharina. On niisuguseid mehi...

Christine. Jumalaga, proua Binder.

Katharina. Jumalaga (mitte rõõgategedelt).

Et te aga rendez vous'le mitte hiljans
ei jää, preili Christine!

Christine. Mis te vieti minust tahate? -

Katharina. Aga mitte midagi, teil
on ju vigus! Tõnnere on ainult üs-
kord noor.

Christine. ^{siis} ~~siis~~ ^{siis}

Katharina. Aga hääd nõuu, preili
Christine, tahaksin ma teile ometi
anda: natune ettevaatlikum pean-
site te olerma!

Christine. Ja, mis see siis tähendab?

Katharina. Waadake, - Wien on ju
suur linn... On teil siis waja oma
rendez vous d just sada sammu
majast eemal ära pidada

Christine. See ei lähe küll nellelegi
midagi korda

Katharina. Aga ei tahtnud sugugi
uskuda, kui mulle kindel seda jutus -
tas. Tema on teid nimelt näinud...

Ohine, ütlesin ma ternale, sa oled walesti
näinud. Preili Christine ei ole nusugune
naeste rahwas, kes õhtu peemineste noorte-
hämadega jalutama läheb, ja kui juba,
siis on ta ometi nii meislik, et mitte
otse meie uulitsal! Noh, ütles tema,
wõid ju tema enese näest küsida!
Ja ütles ta, ime see ju ei ole - meie
juurde ei tule ta ju enam sugugi;

Katharina. Täna^{63.} wäga.

Weiring. Ja wäirene Lina? - Ja teie abinaasa!...

Katharina. Kõik terwed, Sumalale tere.

Weiring. Ah, see on ilus. - (Christinele)

Ja oled veel kodus selle ilusa ilmaga?

Christine. Tähtsin parajasti wälja minna

Weiring. See on mõistlik! - Oka on täna wäljas, mis, proua Binder, päris imetawline. Tulin praegu läbi puiestiku - saäl õitsewad sirelid - päris tore! Tegin ennast ka seaduse wastu esimeses süüdlasena! (Annab sireliõnna Christinele)

Christine. Täna sind, isa.

Katharine. Olge rõõmus, et wahi teid ei näinud.

Weiring. Hinge õige sinna, proua Binder - saäl lõhnab veel karwapaäl nii sama hästi, nagu ei oleks ma seda õnne anest murdnudki.

Katharina. Kui aga kõik nii mõtleksiwad -

Weiring. See oleks küll täbar.

64.
Christine. Jumalaga, isa!

Weiring. Kui sa paar minutit oodata tahaksid, siis võinud sa mind teatrisse saata.

Christine. Mina... lubasin Mirile, et ma talle järele lähen...

Weiring. Ah so. - On ka mõistlikum. Noored noortega. Jumalaga, Christine...

Christine (suudleb teda). Jumalaga, proua Binder! - (Ara; Weiring vaatab talle võnusega järele)

Katharina. Weiring

Katharina. See on ju nüüd õige see sõprus selle preili Miriga

Weiring Ja. - Ma olen päris võõrus, et Tinel seltsiline on ja ta mitte ühte alati kodus ei istu. Mis on siis tüdrukul õieti omast elust!...

Katharina Ja, seega küll.

Weiring. Ma ei väi teile sugugi ütelda, proua Binder, kui palju mul mõnikord on, kui ma nõnda proovilt kodu tuler - ja tema istub siin ja õmbel - ja pärast lõunat, vaevalt teuseme

lauast üles, istub ta juba jälle maha
ja riiutab oma noolisid...

Katharina. Mu ja miljonäridel on
muidugi parem, kui meie tavolisel.

Aga kuidas siis oieti tema laulmisega
on? -

Weiring Sellest ei ole suurt asja.

Toa jaoks on tal ju häält küllalt, ja
oma isa jaoks laulab ta ilusasti
küllalt - aga elada sellest ei saa.

Katharina Sest on aga natju.

Weiring Ma olen rõõmus, et ta sel-
lest ise aru saab. Täevad temal
vähemalt petlasaarnised tulemata.
Meie teatri koori võinuksin ma teda
ju saada. -

Katharina Huidugi, niisuguse

Weiring. Aga staal ei ole ju mingi-
sugust tulevikulootust.

Katharina. Nende tüdrukutega on

tõesti muret! Kui ma mõllesin, et
minu Lina viie, kuue aasta pärast
ka suur peeli on -

Weiring. Aga miks te siis ei istu,

proua Binder? 66.

Katharina Oo, ma tänan waga, min
mees tuleb nohe mulle järele - ma tulim
ju ainult üles, et Christinet kaasa
kutsuda...

Weiring Kaasa kutsuda - ?

Katharina Ja muusika pääle Lehreri-
aada. Ma mõtlesin ka, et see teda natuke
rõõmsamaks teeks - tal on seda ju
tõesti tarwis.

Weiring Ei oleks talle töö poolest kah-
julim - ise äranus selle kurwa talwe
järele. Miks ei lähe ta siis teiega - ?

Katharina Ma ei tea... Waheist selle-
pärast et Binderi on hoopis kaasa on.

Weiring Ja, wõimalik küll. Seda ei
kannata ta ninnelt, Ja on seda
mulle ise jutustanud.

Katharina Ja mis pärast siis mitte?
Franz on waga tubli inimene - nüüd
on ta isegi kindla noha saanud,
see oleks ometi tänapäest suur õnn
ühel...

Weiring Ühele... wasele tüdrukule.

Katharina. Igale tüdrukule oleks
see õnnene.

Weiring. Ja, ütlege mulle, proua
Binder, kas siis naisugune võiks end
inimese laps tõesti millegi rahu-
jaoks olemas ei ole, kui mõne tubli
inimese jaoks, kellel kogemata kindel
koht on?

Katharina. On ju kõige mõistlikum!
Mõnda krabivi ei maha ometi
oodata, ja kui nard naisuguse tuleb,
siis kaob ta ka harilikult, ilma et ta
kõsineud oleks! ... (Weiring on arua-
juures Waheacq). Mu ja...

Sellepärast ütlen ma ka ikka, noore
tüdrukuga ei jõua küllalt ettevaatlik
olla - iseäranis mis läbi nämmisesse
puutub. -

Weiring. Kas see mahaab, oma noori
aastaid nii lihtsalt arnast wälja
wisata? - Ja mis on siis wiimati
naisugusel waesel loomakesel terwest
omasid amsusest, kui wiimaks aasta-
te pinuse wõtanise järelle - mõni

sunaruduja tuleb! 00.

Katharina. Heina Weiring, kuigi
minu mees airult sunaruduja
on, ta on auus ja tubli mees, kelle
üle mul kunagi tarvis kaevata ei
ole olnud

Weiring (rakustades). Aga, proua
Binder - näib see siis teie kohta! ...

Teie ei ole ju na oma noorust
annast välja wisanud.

Katharina. Minna ei teki sellest ajast
enam midagi.

Weiring. Arge ütelge seda - teie võite
mulle praegu jutustada, mis te tahale-
mälestused on ometi see kõige parem,
mis teil omast elust on.

Katharina. Minul ei ole mälestusi.

Weiring. No, no ...

Katharina. Ja mis jääb siis järele,
kui kellelgi na nüüsgused mälestu-
sed on, nagu teie arvate? ... Kahetsus.

Weiring. Ja mis jääb siis üle - kui
temal mäletadagi midagi ei ole? -
Kui terve elu airult nõnda mööda läks,

Wäga lihtsalt ja ilma pühaste). Üks päev
naisama kui teine ilma õnneta ja
ilma armastuseta - on siis wakerst
parem?

Katharina. Aga, härra Weiring,
mõtlege ainult wana preili - ema
õe pääle... Aga teile on see weel
walus, kui temast räägitakse, härra
Weiring...

Weiring. See on mulle weel walus, ja...

Katharina. Ahidugi... kui waks
inimesest nõnda inimeste küljes rip-
pusiwad... ma olen inna ütelnud,
naisugust wenda, nagu teie, ei leita mu
pea.

Weiring (tagasi tõugus liigutus)

Katharina. See on ju täsi. Teie pidite
ju kui koguni noor inimene temale
isa ja ema asemel olerna.

Weiring. Ja, ja -

Katharina. See peab ju jälle omast
kohast trawotiks olerna. Kui tead, et
inna naisuguse waise loomane
häätegya ja kaitseja oled olnud -

Weiring. Ja, seda⁷⁰ uskusin ma ise
ka warem, - kui ta weel ilus noor
tüdruk oli, - ja olin enese meelest
Tumal teab kui mäislik ja suure-
meelne. Aga siis, pärast poole, kui
pikka mööda hällid juuksed ja
kortsud tulivad ja üks päew läks
teise järele mööda - ja terve noorus -
ja noor tüdruk on aegamööda -
seda märkad ju waesalt - wanaks
preiliks muutunud, - siis hakkasin
oma alles tundma, mis ma õieti olin
teinud!

Katharina Aga härra Weiring -
Weiring. Ma näen teda weel enese ees,
nagu ta sagedasti õhtuti minu wastu
istus, lambi juures, selles toas siin, ja
waatas mulle nõnda otsa, oma
tasase naeratusega, selle isäralise
Tumalale = allakeitliku naeratusega -
nagu tahaks ta mind weel millegi eest
täna; - ja mina - mina olen in
kõige parema meelega tema ette põl-
wili heitnud ja tema käest andens

palunud, et ma teda nõnda hästi
hoitud olin kõigi hädaolude
eest - ja kõige vunde eest! (Waheae)

Katharina Ja nii mõnigi oles
rõõmus, kui tal niisugune wend
toens oles olnud... ja mitte midagi
kohetseda...

Katharina Weiring Alvi (astub
sisse)

Alvi Tere õhtust!... Siin on aga
juba päris pime... ei näe ju enam
sugugi. Ah, proua Binder, Teie
mees on all, proua Binder, ja
votab teid...

Kas Christine kodus ei ole?...

Weiring Lääns weerand tunni eest
wäga.

Katharina Kas teie siis keegi ei
saanud? Tal pidi ju teiega rendez-
vous olema?

Alvi Ei... meie olemme siis wist üns-
teisest mööda sattunud... Teie lähete
oma mehega muusina pääle, ütles
ta mulle - 2

Katharina. Ja, ta⁷² on sellest nii wainu-
tatud. Aga nuulge, preili Mizi, teil on
imenena kübarane pääs!

Uus, mis?

Mizi Aga mitte pürnugi. - Kas teil
siis seda kuju ei tunne? Mirewast kewa-
dest ainult garneritud on ta uuesti.

Katharina. Kas ise olete teda uuesti
garnerinud?

Mizi. No muudugi.

Weiring. Mii osawasti!

Katharina. Tseeresest mõista - misra
unustan inna ära, et te aasta otsa
moodiasjade äris olite.

Mizi. Ma astun wist jälle niisugusesse
ärisse. Ema tahab seda - siis ei ole molagi
parata.

Katharina. Kuidas siis emal läheb?

Mizi. Noh hästi - nature kannab walu
on tal - aga tohter ütleb, see olla ainult
rheumatismus...

Weiring. Ja, nüüd on aga minul
ka aeg...

Katharina. Ma lähen kohe teiega ühes

alla, härra Weiring^{rs}.

Mizzi. Mina tulen na kaasa... Aga
wõtke omale ometi palitu, härra
Weiring, pärast lähed veel päris jahedaks.
Weiring. Kwatse?

Katharina, Muidugi... Kuidas võib
nõnda ettevaatamata olla.

Õndised. Christine.

Mizzi. Tääl ta on ju...

Katharina Tuba tagasi jalutarnast?

Christine Ja. Tere, Mizzi... Miks on
nii sugune päävalu... (Isutub)

Weiring. Kuidas?...

Katharina. See tuleb wististi õhust?

Weiring. Mine ikka, mis sul siis on,
Christine?... Palun, preili Mizzi, pange
lamp põlema.

Mizzi (seab ennast seda tegema)

Christine Aga seda wõin ma ju ise

Weiring Ma tahaksin sinu nägu
näha Christine!

Christine. Aga isa, ei ole ju mudagi,
see on wistist õhust wäljas.

Katharina. Mõned inimesed ei

kannata just keevadet.

Weiring. Eks ole, preili Miri, teie jäste
weel Christine juurde?

Miri Muidugi jään ma siia...

Christine. Aga ei ole ju midagi, isa.

Miri. Minu ema minu pärast nii
palju ei muretse, kui mul päävalu
on.

Weiring (Christinele, kes weel istub)

Oled nii väsinud?...

Christine (toolilt üles tõustes). Ma tõu-
sen juba üles. (Maerataades)

Weiring. So, - nüüd näed sa juba üsna
teistsugune wälja, - (Katharinale)

Üsna teistsugune näeb ta wälja, kui
ta naerab, mis? ... Mõh siis jumalaga,
Christine... (suudleb teda). Ta et

päänene enam ei waluta, kui ma
kodu tuler! (On unse juures)

Katharina (tasa Christinele). Kas
teil midagi üksteisega oli?

(Wastumeelne liigutus Christine poolt)

Weiring (unse juures). Proua Bindee...!

Miri. Jumalaga!...

75

(Weering ja Katharina ära)

Miri Christine

Miri Kas tead, millest see päävalutuleb?
Eilasest magusast weirist. Ma imestan
päris, et mina sellest midagi ei ole
tundnud... Aga lõbus oli, mis?...

Christine. (nurutab pääd)

Miri On väga lõbusad poisid, mõlemad -
midagi ütelda, mis? - Ja ilusasti sisse sea-
tud on Friiki juures, toepoolt, suure -
päraliselt! Vori juures!... (Tatab pooleli)

Ah midagi... Kuule, on sul inna
weel nii kange päävalu? Miks sa
siis midagi ei räägi?... Mis sul siis
on?...

Christine. Mõttele onneti - ta ei tulnud -

Miri Ja jättes sind waktina? See
on sulle paras!

Christine Ja, mis see siis tähendab?
Mis olen ma siis teinud? -

Miri Sina hellitad tema ära, liiga
häa oled sa tema wastu. Tääl peab
ju mees häbemataks minema.

Christine. Aga sa ei tea ju, mis sa

räägid.

Miri. Ma tean väga hästi, mis ma räägin. - Tuba näin aeg vihakstan ma sinu üle. Ja tuleb liiga hilja rendevous'le, ta ei saada sind kodu, ta istub wõõraste inimeste juurde laskesse, ta laseb sind lihtsalt oodata - seda lased sa enesele rahulikult pakkuda ja waatad temale veel päälegi (järele tihes) niisuguste armastawate silmadega otsa. -

Christine. Mine, ära räägi nõnda, ära tee ennast ometi halvemaks kui sa oled. Sina armastad ju Theodorit ka.

Miri. Armastan - muidugi armastan ma teda. Aga seda ei näe Dori eladesgi, seda ei näe üleüldse ükski mees enam, et ma tema pärast kurwastama hakkam - seda ei ole nad kõin kokku wäärt, need mehed.

Christine. Jalgi ei ole ma sind nõnda rääkima kuulnud, rüütli jalgi! -

Miri. Ja, Christinekene, - warem ei rääkinud me ju üleüldse teineteisega

nõnda. - Aga ei julgenud ju sugugi.
Miks sa arvad, mis sugune aumartus
mul sinu ees oli!...

Aga näed, seda mõtlesin ma eneses
ikka: kui see kord sinu üle väimust
saab, siis saad sa alles tunda. Esimene
kord raputab ta tublisti! - Aga selle
eest võid sa ka rõõmus olla, et
sul kohe esimese armastuse juures
niisugune häa sõber rõõmuandjaks
on.

Christine. Alvi!

Alvi. Kas sa ei usu, et ma sulle
häa sõber olen? Kui mind ei oleks,
ja ma sulle ei ütlen: Laps, tema
on mees, nagu kõik teised ja kõik
kõrku ei ole nad mitte ühte kurba
tundi väärt, siis usuksed sa Jumal
teab kõik mida. Mina ütlen aga
ikka! Meeste suust ära usu üle -
üldse mitte ühte sõna.

Christine. Miski nüüd räägid, -
mehed, mehed - mis lähemad sulle
mehed korda! -

78
Mina ei rüsi teistest. - Terwe oma
eluaga ei saa ma kelleski teisest
küsida!

Miri ... Ja, mis arvad sa siis äieti...
on ta sulle siis ...? muidugi kõine
on juba juhtunud; aga siis olensid sa
asjaga teisiti pääle pidanud tran-
kama...

Christine Waini ümber!

Miri. No, mis sa siis minust tahad?
Mina ei saa sääl ju midagi parata,
selle pääle peab warem mõtlema.
Sääl peab juba nii kaua wõtama,
kuni keegi tuleb, kellel täsised plaanid
kohe näest näha on...

Christine Miri, ma ei kannata täna
naisuguseid sõnu, nad teewad mulle
haiget. -

Miri (hääsüdameliselt). No, mine -

Christine Jäta mind parem...
ära ole kuri... jäta mind parem
üksi.

Miri Mins peansin ma siis kuri
olema? Ma lähen juba.

79
Ma ei tahtnud sulle haiget teha,
Christine, tõessti mitte... (kuna
ta minema hakkab). Da härra
Fritz.

Enclised Fritz (on sisseastunud)
Fritz. Tee ohtus t!

Christine (käige suurema rõõmuga)
Fritz, Fritz! (temale vastu tema naelas)

Alvi (hüüb wälja, nääga mis ütelda
lahab: Siin olen mina üleannine)

Fritz (ennast wabastades). Aga —
Christine. Kõin ütlewad, et sa mind
maha jätab! Eks ole, sa ei tee seda
mitte — praegu weel mitte — praegu
weel mitte...

Fritz. Kes seda siis ütleb?... Mis sul
siis on?... (Teda silitodes). Aga kalline!
Ma mõtlesin öieti, et sa kublisi
ehmatad, kui ma nii äkki sisse
astun. —

Christine. Oo — kui sa ainult siin
oled!

Fritz. Mine inna, siis rahuks ta en-
nast emeti — kas sa mind kaua ootad?

Christine. Mis sa siis ei tulnud? ^{80.}

Fritz. Mind peeti kinni, ma jään hiljaks. Siis olin ma püüeskinus ja ei leidnud sind - ja tahtsin jälle kodu minna. Aga äkki tuli mul niusugune igatsus, niusugune igatsus selle armsa, magusa näokese järele...

Christine (ännelikult). On see tõsi?

Fritz. Ja siis tuli mul ka korraga kirjeldamata hirmu, näha, kus sa õieti elad - ja töesti - ma psidin seda korraga nägema - ja siis ei kannatanud ma enam ära ja tulin siia üles... see ei ole sulle siis mitte vastu-meelt?

Christine. Oh Jumal!

Fritz. Mind ei näinud kangi - ja et sinu isa teatris on, seda teadsin ma.

Christine. Mis lähewad mulle inimesed kurda!

Fritz. Siis siin -? (Waatab toas ümber)

See on siis sinu tuba? Wäga kena.

Christine. Sa ei näe ju midagi (Tahab sirni lambi cest ära wõtta.)

Fritz. Ei, lase olla, see on minu silma-
dele liiga hele, nõnda on parem...

Süü süü? Tääl on see anen, millest
sa mulle jutustasid, mille juures sa
töötad, mis? - Ja see ilus wäljawaade!

(Naeratades). Kui paljude katuste üle
siit näha wärb... Ja sääl teisel pool -
ja, mis see süü on, see mustjas, mis
säält üle näha on?

Christine. See on Kählentberg.

Fritz Oigus! Sul on äieti ilusam kui
minul

Christine. Oo!

Fritz. Ma tahaksin häameelega nii
nõrgel elada, üle kõinide katuste
waadata, minu ruumid on see wäga
ilus. Ja na wainne on wist selles
muulitsas?

Christine. Ah päewa on käre kül-
lalt

Fritz Tõidab süü siit na mõni wanner
mööda?

Christine. Hoarwa, aga koke teisel-
pool majas on lukksepa töötuba.

Fritz. Oh, see on väga patja (en istunud!)

Christine. Sellega hakkub! Seda ei rüüta enam.

Fritz (tõuseb jälle ruttu üles). Olen muu-
toesti esinest korda siin? - Mulle on
nõin nii tuttav!... Just nõnda reiji-
tasin ma enesele ette (kuna ta taas
põhjalikult ümberwaadata tahab.)

Christine. Ei, waadata ei tohi sa siin
midagi. -

Fritz. Mis pildid siis need on? ...

Christine. Mire! ...

Fritz. Aa, neid tahaksin ma näha.
(Wõtab lambi ja walguotab pilti)

Christine ... Lahkumine - ja roju
tulen! -

Fritz. Oigus! - lahkumine ja roju
tulen.

Christine. Ma tean küll, et need pildid
ilusad ei ole - Isa juures sees uppusub
üks, see on palju parem.

Fritz. Mis pilt see on?

Christine. See on üks tüdruk, see
tab anrest wälja, ja wäljas, tead, on tal

... naine on „Hakajäätud” -
Frits So... (paneb lambi rohale) Ha,
ja siin on sinu raamatukogu. (istub
üle väinse raamatuniivi kõvale)

Christine Seda parem ära waata -
Frits Miks siis? Ita! - Schiller...

Hauff... Konversatsioonisõnaraa -
mat... Pagana pihta! -

Christine Läheb ainult kuni G -
täheni...

Frits (naeratades) Ah so...

Das Buch für alle... Täält waatad
sa pilta, mis?

Christine Huidugi olen ma neid
pilta waadanud.

Frits (weel istudes) Kes siis see härra
on saäl ahju pääl?

Christine (õpetlikult) See on ju
Schubert

Frits (püsti tõustes). Oigus -

Christine Sest et isa teda nõnda
armastab. Isa on waremalt kurd ka
laulisid komponerinud, wäga
ilusaid.

Fritz. Müüd mitte enam?⁸⁴

Christine. Müüd mitte enam (Wohlaeg)

Fritz (istub) Mis armast on siin!

Christine Heeldid sulle tõesti?

Fritz Wäga... Mis see siin on? (Wotab
ühwaasi kunstlinnade lilledega, mis laua
pääl seisab)

Christine. Tuba ta unjälle midagi
leidnud!...

Fritz. Ei, laps, see ei sünni süia...
see näeb äratolmunud wälja.

Christine. Nad ei ole sugugi mitte
äratolmunud.

Fritz. Kunstlinnad lilled näewad
ikka äratolmunud wälja... Siin
toas peawad päris lilled seisama, mis
lõhnawad ja wärsked on. Müüdsest
pääle tahan ma sulle... (Tatab poolleli,
pöörab ennast ära, et oma liigutust
wajata)

Christine. Mis siis?... Mis sa taht-
sid ütelda?

Fritz. Midagi, midagi...

Christine (touseb üles, ärsalt)

Miss?

Frits Et ma sulle homme wärs-
keid lillesid saadan, tahtsin ma
ütelda...

Christine No, ja on sul sellest juba
kahju? - Huidugi! Homme ei mõtle
sa ju enam minu peäle.

Frits (vastutõjuse ligutus)

Christine Huidugi, kui sa mind
ei näe, ei mõtle sa minu peäle.

Frits Aga mis sa ometi räägid?

Christine O ja, ma tean seda.

Ma tunnen seda ju.

Frits Kuidas wõid sa seda arvata?

Christine Sa oled ise selles süüdi.
Sest et sul alati saladusi minu
ees on!... Sest et sa mulle midagi
enese üle ei jutusta. Missa
teed näitusens terve päew?

Frits Aga kalline, see on ju üsna
lihtne. Ma käin ette lugemistel-
wahel - siis lähen ma köhwinajasse,
siis loen ma... mõnikord mängin
ma ka klawerit -

siis loobisen ma ühe ja teisega - siis näin
ma wõrsil... see on ju nõik nii tahtsu-
seta. Olen ju igaw sellest rääkida. -
Nüüd pean ma aga murema, laps..

Christine. Nüüd juba...

Fritz. Sinu isa saab ju warsti kodus
olema.

Christine. Veel armuu mitte, Fritz -

Jää veel - ühens minutins - jää veel -

Fritz Ja siis on mul... Theodor
ootab mind... mul on veel temaga
midagi läbi rääkida.

Christine. Täna?

Fritz. Muidugi täna

Christine. Saad temaga homme ka
rõõnu

Fritz Ma ei ole homme wõib olla,
sugugi linnas.

Christine. Mitte linnas? -

Fritz (Tema kartust märgates rahulikul-
wõimsalt). Mu ja, seda juhtub ju?

Ma sõidan päewans - wõib olla ka
paarinsära, sina laps. -

Christine. Kuhu?

Christine Kuku!... Inna kukuigi - Ah
Tumal, siis ära tee ometi niisugust
nägu... Maale mõisasse sõidan ma
oma vanemate juurde... noh, ... on
see ka kole?

Christine Ka nendest, waata, ei väagi
sa mulle ialgi?

Frits Ei oled sina aga... Sa ei saa
sugugi aru, kui ilus see on, et meie
kähkesti, nii täiesti üksi enesega
oleme. Ütle, kas sa siis seda ei tunne?

Christine Ei, see ei ole sugugi ilus, et
sa mulle ialgi midagi iseenese üle ei
jutusta... Waata, mind huvitab
ju rõin, mis sinusse puutub, ah ja...
rõin, - ma tahaksin sinust enam
saada, kui see üks tund õhtu, kus me
mõnikord koos oleme. Siis oled sa
ja jälle ära, ja mina ei tea mitte
midagi... Nõnda lähed siis terve öö
mööda ja terve päev oma paljude
tundidega - ja midagi ei tea ma.
Selle üle olen ma tihti nii kurb.
Frits. Mis pärast oled sa siis selle-

pärast kurb? 88.

Christine. Ja, selle pärast et mul
siis niisugune igatsus sinu järele
on, nagu ei oleks sa sugugi selles-
samas linnas, nagu oleksid sa hoo-
pis russkil mujal! Nagu ära kadu-
nud oled sa siis minule, nii nauget
ära...

Frits (nature rahutult). Aga —
Christine. No waata, see on ometi
tõsi!...

Frits. Tule siia, minu juurde.
(Christine tema juures). Sa tead ju
ometi ainult ühte, nagu minagi —
et sa mind sellel silmapilgul
armastad... (kuna Christine rääkida
tahab). Ära räägi igawesest ajast.

(enam iseeneselt). On ju, võib olla, silmo-
pilksid, mis igawiku lõhna välja
laotavad... See on see ainukene,
mida meie mäista võime, ainukene,
mis meie pärast on... (Sundleb

Christinet. — Waheleg — Tõusebüles —
Hälja pursates) O, kui ilus on sinu

juures, kui ilus!... (Seisab arna
juures). Mii ilmast eemal siin nende
hulnade majade keskel... nii üksil-
dane olen ma enese meelest, nõnda
sinuga üksi... (tasa) nii wärgel...

Christine. Kui sa ikka nõnda
rääginsid... wõiksin ma peaaegu us-
kuda...

Fritz. Mida siis, laps?

Christine. Et sa mind nõnda armastad,
nagu ma iseeneses unistasin - sellel
päewal, kus sa mind esimest korda
suudlesid... mäletad sa seda weel?

Fritz (riigliselt). Mina armastan
sind. (kaelusab teda; tõmbab ennas-
lahti). Age nüüd lase mind ära -

Christine. On sul juba jälle kahju,
et sa seda mulle ütlesid? Sa oled
ju waba. Sa wõid mind ju maha
jätta, kunas sa tahad, ... sa ei ole mulle
midagi lubanud - ja mina ei ole sinu
käest midagi nõudnud... Mii siis
minust saab - see on ju üsna üks-
puhas - ma olen ometi ükskord

... mind, inimene ei taha -
juhusid saada. Ma tahaksin ainult,
et sa seda tead ja mind usud; et ma
kedagi enne sind ei ole armastanud,
ja et ma kedagi ei saa armastama
kui sa mind ükskord enam ei
taha -

Fritz (enam iseenesele). Ära ütle seda
ära ütle seda - see on... liiga ilus...

(Koiputatakse)

Fritz (ehmata). See saab Theodor
olema...

Christine (inestantult). Tema teab,
et sa minu juures oled - ?

Christine, Fritz, Theodor (astub sisse)

Theodor. Tere õhtust. - Häbemata, mis

Christine. On teil nii tähtsate asjade
üle temaga rääkida?

Theodor. Muidugi - ja ma olen teada
juba igal pool õstinud.

Fritz (tesa). Mis pärast sa all ei
oocdanud?.. Ja, kui ma kindlasti
oleksin teadnud, et sa siin oled...
Aga, et mul mitte julgust ei olnud, all

91
kaks tundi edasi tagasi kõndida ...
Frits (meelega). Siis ... sa sõidad
homme minuga ühes?

Theodor (aru saades). Ja muidugi
Frits. See on mõistlik ...

Theodor. Ma jooksin aga nõnda,
et ma luba pean paluma, küni-
nens sekurndins maha istuda.

Christine. Palun väga - (teeb
anna juures tegemist).

Frits (tasa). On midagi uudist? -
Oled sa midagi tema üle teada
saanud?

Theodor (tasa Fritsile). Ei. Ma
tuln sulle siia ainult järele, sest
et sa kergemeelne oled. Mis jaoks
weel need üle arused aritused?

Maagama pead sa minema ...

Rahu on sul tarvis!

(Christine jälle nende juures)

Frits. Ütle, kas sa ei leia, et see
tuba imearmas on?

Theodor. Ja, on väga kena.

(Christine). Istute teie terve päev

siin kodus? - Aga, loe⁹² poolest, on ta
väga kodune. Minult natuke kõrgel
minu maitse jaoks.

Fritz See on minu meelest just
nii ilus.

Theodor. Aga nüüd viin ma teie
Fritzi ära, meie peame homme
vara üles tõusma

Christine. Sa sõidad siis toast ära?

Theodor. Ta tuleb tagasi, preili Chris-
tine!

Christine. Kas sa mulle kirjutad?

Theodor Aga kui ta homme jälle
tagasi on -

Christine. Ah, ma tean, ta sõidab
kauemaks ära...

Fritz (kohkub)

Theodor (kes seda märkab). Peab
siis kohe kirjutama? Mina ei oleks
teid sugugi nii hellaltundeliselt pido-
nud... sind, tahtsin ma ütelda -
meie oleme ju sina jääl. Nüüd
siis... andke aga üksteisele lahkus-
musu, kuna teie nii kauaks...

pooli). No, mind ei ole
olemas.

(Fritz ja Christine musutavad).

Theodor (wõtab paperassi toasi wälja ja
piisab ühe paperassi suhu, otsib oma
palitu tasu ti tin used, nuid ta ei le.)
Ütelge, armas Christine, kas teil ei ole
tinne?

Christine. O ja, on küll! (Tinnute
päale kummiti pääl näidates)

Theodor. Tääl ei ole enam. —

Christine. Ma toon teile. (Toovuseb
nuttu kõwalt uppa).

Fritz (temale järele waadates) Oh
jumal, kuidas waletawad nii sugu-
sed tunnid!

Theodor. No, mis sugused tunnid suis?

Fritz. Ma olen praegu peasegu wal-
mis uskuma, et sin minu õnn
oleks, et see armas tüdruk — (jätab
pooli) aga see tund on suur
waletaja...

Theodor. Rumal lori... Kuidas
sa selle üle pärast naerad. —

Fritz. Selleni ei saa⁹⁴ mul küll enam
aega olema.

Christine (tuleb tagasi tinnudega)
Siin on!

Theodor. Täna on väga... Mõh siis
jumalaga. - (Fritzele). Mõh, mis sa
siis veel tahad? -

Fritz (vastab taas süüa ja sinna, nagu
tahaks ta veel kord võin enesete meelde
tuletada). Ma ei saa siit sugugi
lahkuda.

Christine. Mõine inna, pilna aga.

Theodor (kõvasti) Tule - Jumalaga,
Christine.

Fritz. Ela hästi!...

Christine. Tällemägemiseni! - (Theo-
dor ja Fritz lähivad)

Christine (jäab hingetult seisma, lähel
siis kun unseni, mis lahti seisab; pöole-
häälega). Fritz!...

Fritz (tuleb veel kord tagasi ja surub teda
rinda vastu). Ela hästi!...

Eesriie

Kolmas waatus.

(Teesama tuba misteres waatuses,

On lüunaaga)

Christine (üksi Istubanna juures;
ombleb; paneb töö jälle käest ära).

Lina (Katharina ühensaaastane
tütar, astub sisse)

Lina Tere, preili Christine!

Christine (mõtled väga laiali)

Tere-tere, mu laps, mis sa tahad?

Lina. Ema saadab mind, kas ma
päripiletid teatri jaoks nõu kätte
wõiksin saada

Christine. Isa ei ole veel mitte
kodu, laps; tahad sa wadata?

Lina. Ei, preili Christine, siis
tulen ma pärast sööki jälle siia.

Christine. Heää —

Lina (juba minnes, pöörab jälle
ümber). Ja ema saadab preili
Christinele palju terwid, ja kas

tal veel päävalu ⁹⁶ ei?

Christine Ei, mu laps.

Lina Jumalaga, preili Christine!

Christine Jumalaga!...

(Kui Lina wälja läheb, on Mizi unse
pääl).

Lina Tere, preili Mizi.

Mizi Tere, wäine nenn!

Lina (ära)

Christine. Mizi.

Christine (tõusab üles, kui Mizi tuleb, temale
wastu). Noh on nad tagasi?

Mizi Kust mina seda siis teadma
pean?

Christine Ja sa ei ole kirja saanud,
ei midagi -?

Mizi Ei

Christine Kas sina ei ole kirja saanud?

Mizi Mida peame meil siis inimestele
kõnutama?

Christine Üleelasest saadik on nad
ära.

Mizi Nujä, sest ei ole ju ei tea kui
kaua! Sellepärast ei ole tarwis veel

94
mii palju hadaldada. Ma ei saa sinust
sugugi aru... Kuudas sa wälja näed.
Sul on ju päris äranutetud silmad.
Sinu isa peab ju rohe sinu näest
midagi märkama, kui ta kodu
tuleb.

Christine (lihtsalt). Miu isa teab
kõik. -

Miri (pea ehmatades). Mis? -

Christine. Ma olen temale ütelnud.

Miri. See oli kind jälle targasti
tehtud. Aga midagi, sinul on
ju ka kõik näest näha. - Teab ta
wimata ka, kes ta on?

Christine Ja.

Miri Ja sõimas ta?

Christine (raputab pead)

Miri. No mis ta siis ütles? -

Christine Midagi... Ja läks üsna
wainsele ära, nagu harilikult. -

Miri Ja oleti oli see rumal, et
sa seda temale jutustasid. Küll sa
näed... Kas tead, mis pärast sinu
isa selle üle midagi ei ütelnud?

See et ta mõtleb, et ⁹⁸ Fritz sind naissess
võtab.

Christine. Mins sina siis sellest rää-
gid!

Miri. Tead sa, mis ma arvan?

Christine Mis siis?

Miri Et terve see ärareisimistlugu Luis-
kamine on.

Christine. Kuidas?

Miri. Nemad ei olegi vahest sugugi
ära sõitnud

Christine. Nemad on ära - ma
tean seda - Eila õhtu läksin ma
tema korteri juurest mööda, verüded
on maha lastud, teda ei ole kodus. -

Miri. Seda usun ma juba. Tria on
nad juba. - Aga tagasi ei tule nad
mitte - vähemalt meie juurde mitte -

Christine (karilikut). Tria -

Miri. Noh, see on ameti võimalik! -

Christine. Seda ütled sa nii raku-
likult -

Miri Nujä, - kas täna või homme
või poolte aasta pärast, see on ju

Wimati üns ja seelsama.

Christine See ei tea ju, mis sa
räägid ... Sina ei tunne Fritzi -
tema ei ole niisugune, nagu sina
arvad, - alles wimati nägin ma seda,
ku ta siin oli, siin toas.

Ta teeb ainult mõnikord nagu oled
ta külma - aga ta armastab mind ...

(nagu arwans ta Miki vastuse ära) - ja,
ja - mitte alatisens ma tean ju -
aga ühe korraga ei lõpe see ju -!

Miki. Mina ei tunne ju Fritzi nii
hästi.

Christine. Ta tuleb tagasi, Theodor
tuleb ka tagasi, kindlasti!

Miki (liigutus, mis ütlemata peab: on
mulle naunis üns puhes).

Christine Miki ... Tee mulle üht
meelehääd.

Miki Tra siis ometi nii äritatud
ole - wot mis sa siis tahad?

Christine. Mine sina Theodori
juurde, see on ju nii üsna lähe-
dal, waatad mäüda minnes ...

... küsid tema juures majas järele, kas
ta juba kodu on, ja kui ta mitte
kodu ei ole, teatatakse vahest majas, kus
ta on

Miri Ma ei hanna ometi mehele
järele jooksuma.

Christine Temal ei ole ju sugugi
tarwis seda teada saada. Wahest
juhtud sa temaga kogemata kokku.
Nüüd on kell warsti üks; - nüüd
läheb ta parajasti sööma -

Miri Missis Lüs sina ei lähe, Fritz
majasse järele kuulama?

Christine Ma ei julge - Ta ei sööli
seda... Ta ei ole kindlasti veel
kodus. Aga Theodor on wahest
juba kodus ja teab, millas, Fritz
tuleb. Ma palun sind, Miri!

Miri Sa oled mõni kord nii lapsin
Christine. Tee seda mulle meelehaaks.

Miri Noh, kui see sulle nii tähtis on
suis wain ma ju sinna minna.

Aga kasu ei saa sest palju olema.
Nad ei ole kindlasti veel mitte kodus.

Christine ... ja ...

ja? ...

Miri Mu ja, ema väib söögiga natu-
ke oodata.

Christine Ma tänan sind, Miri,
sa oled nii häa...

Miri Haudugi olen ma häa; -
muid ole aga sina mäistlin...

ja? ... jää siis terveks!

Christine Ma tänan sind! -

Miri (lähel)

Christine (Pärast) Weiring

Christine (üksi) Karaldata taas.

Panek õnblemise ees täd kerku ju.

Sis lähel ta akka juurde ja vaatab wälja

Ühe minuti järele tuleb Weiring sisse,

keda Christine eesotsa ei näe. Ta on

sügawas ärewuses, waatleb kartlikult oma

tiitart kes akka juures seisab)

Weiring. Ta ei tea veel midagi, ta

ei tea veel midagi. (Ta jääb unse

juurde seisma ja ei julge sammugi edasi

astuda.)

Christine (pöörab ümber, näeb teda,

kohtus

Weiring (katseb naeratada. Hotub naerata
male tippa). No Christine...

(Maagu nutsust ta teda enese juurde).

Christine (tema juurde, nagu tahaks
ta tema ette maha langeda)

Weiring (ei lase seda sündida). Noh...
mis sa arvad, Christine? Meie (otsus-
taval) ens me unusta jälle ära,
mis? -

Christine (tõstab pää üles).

Weiring Mu ja... mina- ja sina!

Christine. Isa, kas sa siis minust
täna hommiku aru ei saanud?..

Weiring. Ja, mis sa siis tahad, Chris-
tine?.. Ma pean sulle ometi ütleva,
mis ma selle üle mõtlen! Ens ole?

Noh siis...

Christine. Isa, mis see peab tähendama.

Weiring. Tule süia, mu laps... kuula
mind rahulikult. Waata mina kuulo-
sin ju ka rahulikult päält, kui sina
mulle jutustasid. - Meie peame ju -

Christine. Ma palun sind, ära räägi

mitte minuga nõnda, isa... kui sa selle üle nüüd järele oled mõtelnud ja ära näed, et sa mulle andeks anda ei saa, siis aja mind minema - aga ära räägi mitte nõnda...

Weiring. Kuula mind ainult rahulikult, Christine! Sa võid ju siis ikka veel teha, mis sa tahad...

Waata sa oled ju nii noor, Christine. Kas sa ei ole siis veel mõtelnud...

(Wäga viisitades) et see terve asieksitus võiks olla. —

Christine Miks sa mulle seda ütled, isa? — Ma tean ju, mis ma teinud olen - ja ma ei nõua ju ka midagi - ei sinu käest ega kellegi inimese käest ilmas, kui see eksitus on olnud... Ma ütlesin sulle ju, aja mind minema, aga...

Weiring (teda tänistades). Kuudas võid sa nõnda rääkida. Kui see ka eksitus oli, on siis säälnohke põhjust meelt ära heita niusugusel noorel tütarlapsel, nagu

sina oled? Kõlle¹⁰⁴ ainult, kui
kui imeilus elu on. Kujuta endale
ette, kui paljude asjade üle rõõmu
võib tunda, kui palju naerust, kui
palju õnne sul veel ees seisab...
Wasta, minul ei ole ju enam palju
tervest selles ilmas, ja isegi minu
jaanus on elu veel ilus - ja nii paljude
asjade üle võin ma veel rõõmu
tunda. Kuidas sina ja mina koos
elame - kuidas me oma elu sisse
seadame - sina ja mina... kuidas
sa jälle - nüüd kus ilus aeg tuleb, laul-
ma hakkad, ja kuidas meie siis, kui
minu vaba aeg nätte jõuab, maale
välja rohelisesse läheme, kohe teravast
peavast - ja - oo, nii palju ilusaid
asju on ilmas... nii palju. - See on
ju meelele, kohe näin lootused ära
visata, kui oma esimese õnne
pead näotama, ehk mingiagi, mida
sa sellens pidasid. -

Christine (kurtlikult) Mis pärast...
pean ma ta siis näotama? ...

Weering. Oli see siis õnn? Atwad sa
 siis tõesti, Christine, et sa seda
 oma isale alles täna pidid ütleva?
 Ma teadsin seda ammu! - ja ka
 seda, et sa mulle seda ütled, teadsin
 ma. Ei, ialgi ei olnud see sinule
 õnn.... Kas ma siis neid silmi
 ei tunne? Tääl ei olnks mitte nii
 tihti pisaraid olnud, ja need
 paled ei olnks mitte nii rahustavaks
 läinud, kui sa kedagi armastanud
 olnsid, kes seda väärt oli.

Christine. Kuidas võid sa seda...
 Mis sa tead... Mis oled sa teada
 saanud?

Weering. Midagi, mitte midagi...
 aga sa oled mulle ju ise jutustanud,
 kes ta on... Kuisugune noor
 inimene - mis teab see siis? -
 On siis sellel aimugi sellest, mis
 temale nõnda rõõpsu langeb -
 mõistab siis see vahet teha selle
 vahel mis eht ja mis mitte eht -
 ja tervest sinu meelest armast-

tusest - on ta ¹⁰⁶ süs sellest midagi
mõistnud?

Christine (inna kartlimaal!)
Ja oled temaga... Ja olid tema
juures?

Weiring. Aga mis sul meelde tuleb!
Ja on ju ära sõitnud, mitte?
Aga Christine, mul on ju veel oma
mõistus, mul on ju veel omaad sil-
mad pääs! Waata, laps, unusta
seda, unusta seda! Sina
tulewik on kuskil hoopis mujal!
Ja wõid, sa saad veel nii õnneli-
kuna, nagu sa seda ära oled teeni-
nud. Sa leiad na veel kord mehe,
kes teab, mis sa talle wäärt oled -
Christine (on nimmuti juurde
ritanud, et oma kibarat wõtta).

Weiring. Mis sa süs tahad? -
Christine. Lase mind, ma tahan ära...
Weiring. Kuhu sa tahad?
Christine. Tema juurde... tema juurde...
Weiring. Aga mis sul meelde tuleb...
Christine. Sina wõijad minu eest

midagi - kase mind sinna. —

Weiring (teda kindlasti kagasi
hoides) Siis tule ometi meele märnu-
sele, laps. Tä ei ole ju sugugi linnas...
Tä on, võib olla, väga kauaks ära reisi-
nud... Täa ometi minu juurde, mis
tahad sa säält... Ho vmmne väi ohtu
juba lähen ma sinuga sinna.

Tedavisi ei väi sa ju uulitsole...
tead sa ka kuidas sa wälja näed...

Christine. Sa tahad ühes minuga
sinna minna - ?

Weiring. Ma luban sulle seda. —

Minult müüd jää ilusasti süa,
istu jälle maha ja tule meele mõis-
tusele. Peaks peaaegu naerma,
ku nõnda sind waata, ... asja ees
teist taga. Kas sa siis oma isa
juures enam sugugi ära ei kannata?

Christine. Mis sa tead?

Weiring (inna enam nõuuta)

Alida Jean ma siis teadma... mino
tean, et ma sind armastan, et
sa minu ainuke laps oled, et sa

minu juurde pead jääma - ei va
inna minu juurde olenud pika -
nud jääma. -

Christine. Küllalt... lase mind -
(Tõmbab ennast tema käest lahti, avab
unse, Mõni ilmub unse peäle)

Weiring. Christine. Mõni (Siis) Theodor
Mõni (kärjatab tase, kui Christine
temale vastu tormab). Mõni sa mind
nõnda ehmatad...

Christine (taganeb tagasi, kui ta Theo-
dori näeb)

Theodor (unse peäle seis ma jäädes, ta
on mustas ülinõnnas)

Christine. Mõni... mis on siis...

(Ta ei saa vastust; ta vaatab Theodorile
näkku, kes tema pilgu eest rõõvale pui-
gelda tahab). Kus ta on, kust ta on?...

(Kõige suuremas hirmus - ta ei saa vastust,
näeb pünlinna ja kurbe nägusid). Kus
ta on? (Theodorile). Siis räänige ameti!

Theodor (katsub räänida)

Christine (vaatab temale suurtel silmil
otsa, vaatab enese ümber, saab aru, mis

näed ütlevad; tema nägu näitab, et ta
aegamööda asja tõesest seisukorras
aru on saanud, ta näitab hirmus
kõvasti... Theodor... Ta on...

Theodor (nähutab pääd)

Christine (võtab omal otsusest kinni,
ta ei saa sellest aru, läheb Theodori juurde,
võtab temal näevarest kinni - nagu
meeltest äre)... Ta on... surunud...?
(nagu küünis ta iseennast)

Wering. See laps -

Christine (tõrjub tema tagasi) Laps
võaride ometi, Theodor!

Theodor. Teie teate kõin.

Christine Ma ei tea midagi...

Ma ei tea mitte, mis sindinud
on... arvate teie... ma ei suuda
praegu kõine kuulda... kuidas on
see tulnud... isa... Theodor...

(Hiljul) sina tead seda ka.

Theodor Onnetu juhtumine -

Christine Mis, mis?

Theodor. Ta on langenud.

Christine Mis see tähendab: ta on...

Theodor Ta on kahewõitlusel langenud.

Christine (najatab). Ha!... (Tahab
maha kukkuda, Weiring hoiab teda
kinni, annab Theodorile märku, et ta nüüd
ära tahaks)

Christine (märkab seda, võtab Theodor-
ist kinni) Täage... Ma pean kõige
teadma. Arvake teie, teie tohite nüüd
weel midagi minu eest wajata...

Theodor. Mis tahate teie weel teada?

Christine. Mis pärast - mis pärast
ta laskis kahewõitlusle?

Theodor. Ma ei tea põhjust.

Christine Kellega, kellega - ? Kes
tema ära tappis, seda teate teie
eneti küll? ... Mõh, mõh -

Theodor. Keegi, keda teie ei tunne...

Christine Kes, kes?

Mõh Christine!

Christine. Kes? Ütle sina mulle
seda (Mõhile)... Sina, isa... (Mingit
wastust)... (Ta tahab ära. Weiring peab
teda kinni).

Ma tohin onneti teada saada, kes
tema ära tappis, ja mis eest -!

Theodor See oli... tühise pötyjuse
pärast...

Christine Teie ei räägi tõtt... Mis -
pärast, mis pärast...

Theodor Armas Christine...

Christine (nagu tahaks ta teda rääki-
mast tanistada, läheb ta tema juurde -
ei räägi esitsemisest mitte, vaatab talle otsa
ja kehtub siis ära). Ühe naesterahva
pärast?

Theodor Ei -

Christine Ja - ühe naesterahva
pärast... (Käsi poole pöörates) selle
naesterahva pärast - selle naeste-
rahva pärast, keda ta armastas - Ja
tema mees - ja, ja, tema mees tappis
ta ära... Ja mina... mis olen
süü minna? mis olen süü minna
temale...? Theodor... kas teil süü
midagi minu jaoks ei ole... kas ta
ei ole midagi kujutanud...? Kas ta
ei ole teile mitte ühte sõna minu

jaans ütelnud...¹¹²² nasteid ei ole and-
gi leidnud... ühe ringi... ühe tähe-
kest -

Theodor (raputab pääd)
Christine. Ja sel õhtul... kui ta
sünni oli, kui te tema siit ära viisite.
siis teadis ta seda juba, siis teadis ta,
et ta mind vahest ialgi enam...
Ja ta läks siit ära, et ennast ühe
teise eest ära tappa lasta - Ei, ei -
see ei ole ju võimalik... kas ta siis
ei teadnud, mis ta minule on...
kasta...

Theodor. Ta teadis seda. - Viimasel
hommikul, kui me välja sõitsime
siis rääkis ta ka teist.

Christine. Ka minust rääkis ta!
Ka minust! Ja millal siis veel?
Kui paljudest teistest inimestest,
kui paljudest teistest asjadest, mis
temale just niisama palju olivad
kui mina? - Minust ka! Oh
Jumal!... Ja endast isast ja endast
emast ja oma sõpradest ja oma

toast ja neevades¹¹³ ja linnast ja
kõigest, kõigest, mis tema eluga
ühenduses oli ja mida ta just
nõndasama maha jätma pidi
nagu mind... kõigest rääkis ta
teiega... ja ka minust...

Theodor (lühitusega). Tema armas-
tas teid tõesti.

Christine Armastas! - Tema? -

Mina ei olenud temale midagi,
kui ajaviide - ja ühe teise eest
suri ta! - Ja mina - jumaldasin
teda! - Kas ta siis seda ei teadnud?..

Et ma temale võin andsin, mis
ma temale anda võisin, et
ma tema eest oleksin surunud -
et ta minu Jumal oli ja minu
hingepõnnistus - kas ta seda sugu-
gi ei märganud? Ja võis minu
juurest ära minna, naeratusega
ära minna sellest toast ja enmast
ühe teise eest surmata lasta...

Isa, isa - saad sa sellest aru?

Wõivis Christine! (Tema juures)

Theodor (kliruli) Wann,
seda olensid sa mulle nimida
wainud...

Kliri (waatab talle ruyaltotsa).

Theodor Klul on küllalt mee-
tusna olnud ... wimastel
päewadel...

Christine (änni otsuolawalt)

Theodor, wige mind sinna ... ma
tahan teda näha - weel wurd tahan
ma teda näha - tema nagu -

Theodor, wige mind sinna.

Theodor (wastu tõiudes, wiwi-
tades) Ei...

Christine. Mis pärast siis ei?
Seda ei wõi tee mulle ometi weelata
Käha tohin ma teda ometi
weel wurd - ?

Theodor Liiga hilja.

Christine. Hilja - Tema surmu-
keha näha - on liiga hilja.

Ja... ja (ta ei saa aru).

Theodor Täna hurnniku
maeti ta maha.

Christine (^{115.} kõige suurema
kohkumisiga)

Maeti maha ... Ja mina
ei teadnud seda? Mõhha
lasti ta ... ja kiristati panivad
nad tema ja välja kandsinas
nad tema ja maa alla
massivad tema - ja mina
ei tohtinud teda veel kord näha-
gi? - Kaks päeva on ta sur-
nud - ja teie ei tulnud mitte
ja ei ütelnud mulle seda - ?

Theodor (wäga liigutatult)

Ma olen nende kahe päeva
sees ... teie ei wõi aimata, mis
kõin nende kahe päeva sees ...
Mõtlege, et mul ka rohusutus
oli, Tema wanematele
teadustada - ma pidin wäga
paljude asjade päale mõtle-
ma - ja päale selle veel
minu meeleolu ...

Christine Teie ...

Theodor. Ka oli see ...

see sündis täiesti wainsel
wüsil... kinult kõige lähemad
sugulased ja sõbrad...
Christine Kinult kõige lähemad -!
Ja mina - ?... Mis
olen siis mina?...

Mina Seda oleksivad need
säl ka küsinud

Christine Mis olen siis mina?

Wähem kui keiser teised - ?

Wähem kui tema sugulased, vähem
kui... teie?

Weiring Minu laps, minu laps.

Minu juurde tule, minu
juurde... (Wõtab tema ümbert
kinni, Theodorile) klinge...

jätke mind temaga üksi!

Theodor Ma olen wäga...
(Pisaratega hääles) Ma ei wõi nud
seda aimata...

Christine Mida aimata? - Et
ma teda armastasin?

Weiring tõmbab tema enese ligi -
dale; Theodor waatab enese

ette maha, Hiri seisab Christine

juures)
Christine (ennast Weirungi
käest wabas Tades).

Wiige mind tema hana juure!

Weirung Si, ei -

Hiri Aha mine sinna, Chris-
tine -

Theodor Christine ... pärast.

... homme ... kuni teie
rahulikumans olete jäanud -

Christine Homme? - Kuu
ma rahulikum olen?! - Ja
ihe kui pärast täiesti trüüsti-
tud, mis? Ja peole aasta
pärast wõin ma jälle naerda,
mis-? (Akninaerdes) Ja
kunas tuleb siis järgmine
armuke? ...

Weirung Christine ...

Christine Täige aga ...
ma leian teed naunsi ...

Weirung Aha mine.

Hiri Aha mine.

118.
Christine. On isegi parem ...
kui ma ... Laske mind,
laske mind

Weiring Christine jää ...

Mina Kira mine sinna! -

Weib olla leiad sa selle
teise parajasti sääl palu-
mas

Christine (enesetaretanud
pilguga)

Ma ei taha sääl paluda ..
ei ... (Tornab välja ...
teised esivõtta neelatud)

Weiring Rutane talle
järele.

(Theodor ja Hiri ära)

Weiring Mina ei saa,
mina ei saa ...

(Lõheb vaevaga unse juurest
anna juurde)

Mis ta tahab, ... mis ta
tahab ... (Waatab
läbi akna lühikesesse)

Ta ei tule tagasi! -

Ja ei tule tagasi! —

(Langeb nõuaste muuksuudes

põrandale) Esriie

Lõpps

